

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จาระไน แกลโกศล. ทฤษฎีการสื่อสารระหว่างบุคคลใน. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช , 2532.

จิราลักษณ์ จงสถิตมัน. สถานภาพการศึกษาวิจัยเรื่อง การขายบริการทางเพศในประเทศไทย. เอกสารประกอบการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง บทบาทของภาครัฐและเอกชนในการป้องกัน และแก้ไขปัญหารูขี้เป็ดบริการทางเพศ เสนอที่ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล 18-19 กันยายน 2533. (อัดสำเนา)

ชัมย์พร วิทยาพูล. ผลของการฝึกอาชีพที่มีต่อกรมตนเอง การศึกษาเรื่องการปรับตัวทางสังคมของหญิงโสเภณี. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดลบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2524.

ฉลอมรัฐ ยิ่งไพบูลย์. การแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อการปรับตัวของชาวต่างประเทศของสถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ปาริชาติ สถาปิตานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการสื่อสารของหญิงโสเภณี : ศึกษาเฉพาะกรณีหญิงโสเภณีที่เข้ารับการสงเคราะห์ ณ สถานสงเคราะห์บ้านเกร็ด ตระการจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2533.

พัชนี เขยจรรยา. แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล , 2534.

พิมพ์ใจ สุรินทร์เสรี. กระบวนการหาข่าวสารของอาสาสมัครโครงการเกษตรและพัฒนาชนบท หน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2534.

สมศรี กัณธมาลา. การดำเนินงานของรัฐและเอกชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหารูขี้เป็ดบริการทางเพศ. เสนอที่ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล 18-19 กันยายน 2533. (อัดสำเนา)

สร้อยญา โชติรัตน์. วิเคราะห์พระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี. เสนอที่สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 21 มิถุนายน 2538.

สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน. คู่มือเรื่องโรคเอดส์สำหรับผู้บริหารและวิทยาการ. กรุงเทพฯ :สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน , 2539.

รายการอ้างอิง (ต่อ)

- สาธารณสุข,กระทรวง. กองกามโรคและกองระบาดวิทยา. การคาดประมาณแหล่งแพร่กามโรค (จำนวนแห่งและโสเภณี) พ.ศ. 2534-2539. เอกสารประกอบการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง บทบาทของรัฐและเอกชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาธุรกิจบริการทางเพศ เสนอที่ตึก สันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล 18-19 กันยายน 2533. (อัดสำเนา)
- เสาวนีย์ ถวิลแก้ว. ก้าวใหม่ การพัฒนาหญิง(ซึ่งถูกเรียกว่า) โสเภณี. กรุงเทพฯ : กรมประชา สงเคราะห์ ,2533.
- อรชร ดิลกอุดมชัย. ความคาดหวังต่อสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการปรับตัวของตนเอง ศึกษาเฉพาะ กรณี ผู้เข้ารับการฝึกอบรม สถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ. วิทยานิพนธ์สังคม สงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2530.
- อรวรรณ ปิณฑนโอบาท. การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2537.

ภาษาอังกฤษ

- Atkin, Charles. New Model for Mass Communication Research , New York ,The Free Press , 1972.
- Chaiken, S. and A.H.Eagly Communication modality as a determinant of message persuasiveness and message comprehensibility. Journal of personality and social psychology ,1976.
- Cialdini, Robert B. Anticipatory opinion effects in R.E. Petty et al , Cognitive Responses in Persuasion. Hilldale,NJ : Lawrence Erlbaum Associates.,1980.
- Harper A. Robert. psychoanalysis and psychotherapy 36 System Englewood Clitt, N.J. Prentice- Hall , Inc, 1959.
- McGuire, W.J. and S. Millman Anticipatory belief lowering following forewarning of a persuasive attach. Journal of Personality and Social Psychology, 1965.

รายการอ้างอิง (ต่อ)

- McGuire, W.J. The current status of cognitive consistency theories. in S.Feldman, Cocognitive Consistency. New York: Academic Press. 1966.
- Miller , N.G. Maruyama, R.J. Beaber and K.Valone Speed of speech and persuasion. Journal of personality and Social Phychology , 1976.
- Rice E. Ronald and Paisley J. William. Public Communication Campaigns: Sage Publications California , 1989.
- Schramm, Wilbur. Men Message and Media . A Look at Human Communication. New York , Harper , Row , Publishing ,1973.
- Wade, S. and W.Schramm The mass media as sources of public affairs, science, and health knowledge. Public Opinion Quarterly, 1969.
- Wells, W.D. Psychographics: A critical review. Journal of Marketing Research, 1975.
- Woelfel J.M.J. Cody, J.Gillham, and R.A. Holmes Basic premises of multidimensional attitude change theory: And experimental analysis. Human Communication Research , 1980.
- Wolberg , L.R. psychotherapy and Behavioral Sciences. New York, Grune Sira Hon, 1966.
- Zuckerman , M. The sensation seeking Motives. in B.A.Maser, Progress in experimental Personality Research. New York : Academic Press, 1974.

ภาคผนวก ก

โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

หลักการและเหตุผล

สถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ได้ตั้งขึ้นและให้บริการด้านการฝึกอาชีพ ให้การศึกษาสายสามัญตลอดจนปรับสภาพอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมแก่หญิงที่พ้นโทษตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 นับถึงปัจจุบันนี้รวมเวลา 34 ปี สามารถอุปการะได้ตามงบประมาณรวม 500 คน และกรมประชาสงเคราะห์ได้อนุมัติให้จัดตั้งศูนย์สงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพสตรีขึ้นในบริเวณสถานสงเคราะห์ฯ อีกหน่วยงานหนึ่ง โดยให้รับเด็กหญิงหรือหญิงที่ถูกบังคับค้าบริการทางเพศ ถูกข่มขืน ถูกสามีทอดทิ้ง ถูกทุบตีทารุณต่างๆ หญิงหม้าย ตั้งครรภ์นอกสมรส หรือมีความประพฤติเสื่อมเสียโน้มเอียงไปในทางเป็นโสเภณี หรือประสบปัญหาอื่นๆ ที่สมควรได้รับการช่วยเหลือสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพ จำนวน 300 คนตามงบประมาณ

ซึ่งบุคคลดังกล่าว จะทยอยกันเข้ารับการอุปการะไม่พร้อมกัน โดยแต่ละคนจะได้รับการฝึกอบรมเป็นเวลา 1 ปี ตามระเบียบที่กำหนดไว้ ให้การศึกษาและอบรมตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ในสาขาต่างๆ ไม่อาจถือเป็นเรื่องได้ ผู้สอนต้องมีความพยายามและความอดทนในการสอน ทั้งเป็นส่วนรวมและส่วนบุคคล เนื่องจากต้องประสบปัญหาความแตกต่างทางสติปัญญา ความสนใจ ภูมิหลัง และความแตกต่างในเรื่องระยะเวลาเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์ ซึ่งมีผลต่อการปรับตัวเข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อมต่างๆ สำหรับผู้เข้ารับการฝึกอาชีพเองส่วนใหญ่จะมีลักษณะ "บังคับสงเคราะห์" กล่าวคือ มิได้มุ่งที่จะเข้ารับการฝึกอาชีพแต่แรก และเมื่อเข้าอยู่ในสถานสงเคราะห์แล้วและเข้ารับการฝึกอบรมก็ต้องประสบปัญหาขาดสมาธิในการฝึกอบรม และที่สำคัญ คือ มีปัญหาบุคลิกภาพและพฤติกรรมในการอยู่ร่วมกัน เช่น การขาดความสามัคคี ขาดวินัย จึงฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคคลเหล่านี้ให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่า เมื่อสิ้นสุดการใช้ชีวิตในบ้านเกร็ดตระการ สามารถออกไปอยู่ในสังคมด้วยความราบรื่นเป็นสุขในที่สุด

วัตถุประสงค์ของโครงการฯ

1. เพื่อเสริมสร้างบุคลิกนิสัยในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีระเบียบวินัย การรู้จักสามัคคี ความรับผิดชอบในกิจกรรมกลุ่ม การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมอันเป็นประโยชน์ส่วนรวม
2. เพื่อเป็นการฝึกฝนและเตรียมความพร้อมในการดำรงชีวิตด้านต่างๆ เช่น มีความรู้ด้านสุขอนามัย การจัดสรรรายได้-รายจ่าย การรู้กฎหมาย และความรู้ทั่วไปที่จำเป็น
3. เพื่อให้ได้รับความรู้และประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ให้การพัฒนาจิตใจและเสริมสร้างคุณธรรม เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านจิตใจ ด้านสังคม อารมณ์และสติปัญญา และด้านเสริมทักษะและประสบการณ์ชีวิต

4. เพื่อสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการพัฒนาจิตใจและเสริมสร้างคุณธรรมไปใช้ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาครอบครัว ปัญหาการทำงาน ปัญหาเพื่อนร่วมงาน ฯลฯ สามารถแก้ไขปัญหาชีวิตด้วยทางออกที่ดี และสามารถนำกลับไปเผยแพร่ให้แก่ครอบครัวและชุมชนในท้องถิ่นของตนเองได้ด้วย
5. เพื่อให้การศึกษา การฝึกอบรมอาชีพ และการปรับสภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม มีความสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่วางไว้ อันจะเป็นผลจากบุคลิกนิสัยและพฤติกรรมของแต่ละบุคคลและส่วนรวมได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้อง

หากกล่าวโดยรวมสามารถสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของโครงการฯ คือ การที่ต้องการให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับการปรับสภาพจิตใจ ปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมในการที่จะไม่กลับไปค้าประเวณี และนำความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปประกอบอาชีพและใช้ในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้การดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายได้แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านการฝึกอบรมวิชาชีพ
2. ด้านการบรรยายให้ความรู้ข้อมูลข่าวสาร
3. ด้านการปรับฟื้นฟูสภาพจิตใจ

โดยในการเสนอผลการวิจัยจะแบ่งการนำเสนอ เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ในด้านนโยบาย ด้านการดำเนินงาน และด้านบุคลากร ซึ่งผลการวิจัยได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในด้านต่างๆ

เป้าหมายของโครงการ

เริ่มจากผู้รับการฝึกอาชีพเข้าใหม่ในแต่ละเดือนในระหว่างปีที่เข้ารับการฝึกอาชีพ ระหว่างเดือนมกราคม ถึง เดือนธันวาคม 2538 ประมาณเดือนละ 40 คน จนครบเป้าหมาย 500 คน

ลักษณะของโครงการ

เป็นโครงการต่อเนื่องโดยผู้เข้ารับการฝึกอาชีพที่เข้ามาใหม่จะทยอยเข้ากลุ่มต่างๆที่กำหนด

วิธีการดำเนินการ

1. การดำเนินการแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ
 - 1.1 ในระยะแรก ในระยะเวลา 3 เดือน แบ่งเป็นสองขั้นตอน

เดือนแรกได้รับการปฐมนิเทศน์ ให้ทราบถึงสถานที่ตนเข้าอยู่ บริการด้านปัจจัย 4 การศึกษา การฝึกอาชีพ บุคลากร สิ่งแวดล้อม กฎระเบียบ สิ่งต่างๆที่ควรทราบ

ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักมนุษยสัมพันธ์

เดือนที่ 2 เดือนที่ 3 ฝึกระเบียบวินัยและความอดทน

1.2 ระยะเวลา 2 ในระยะเวลา 6 เดือน แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

เดือนที่ 4 ฝึกการสวดมนต์พร้อมคำแปล การร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี และเพลงสดุดีมหาราชาอย่างถูกต้อง

เดือนที่ 5 และเดือนที่ 6 ฝึกการทำสมาธิ ฝึกฝนจริยธรรมและคุณธรรม ให้เรียนรู้และทำความเข้าใจความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศาสนา เช่น ศีล 5 มงคล 38 ฯลฯ

เดือนที่ 7 การเรียนรู้การปฐมพยาบาล ฝึกฝนให้รู้จักรักษาสุขภาพอนามัยทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ตลอดจนการรักษาสิ่งแวดล้อม

เดือนที่ 8 และเดือนที่ 9 ฝึกฝนด้านการพัฒนาบุคลิกและมารยาทแบบไทย

1.3 ระยะเวลา 3 เป็นเวลา 3 เดือน เป็นการเตรียมพร้อมในการใช้ชีวิตครอบครัวที่ดีและความพร้อมออกสู่สังคม

การทำบัญชีค่าใช้จ่ายในบ้าน

การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายลูกจ้างนายจ้าง

ความรู้เกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย การเดินทางโดยขนส่งสาธารณะทั้งทางรถยนต์ รถไฟ

ความรู้เกี่ยวกับหน่วยงานหรือแหล่งต่างๆที่จะติดต่อขอรับความช่วยเหลือและคำแนะนำปรึกษา

การประพฤติปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์

2. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนอาจต้องเชิญวิทยากรจากภายนอกตามความเหมาะสม

3. การดำเนินการดังกล่าวโดยไม่ขัดต่อการศึกษาและการฝึกอาชีพแต่กลับจะต้องเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อกัน

งบประมาณ

เงินงบประมาณและเงินนอกงบประมาณของสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการและศูนย์สงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพสตรี

การขอรับบริจาคจากภาคเอกชน ผู้รับผิดชอบโครงการ ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ มีบุคลิกนิสัยที่ดี สามารถอยู่ร่วมกับผู้เข้ารับการฝึกได้อย่างปกติสุข มีความรักและรับผิดชอบในสิ่งแวดล้อมและสาธารณประโยชน์

ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ มีความพร้อมที่จะออกไปสู่สังคมภายนอกด้วยจิตใจและอารมณ์

ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ ได้รับการพัฒนาจิตใจเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคม

ผู้เข้ารับการฝึกอาชีพ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยดี และจะสามารถนำตนไปสู่ชีวิตที่ประสบความสำเร็จต่อไป

การศึกษาและการฝึกอาชีพ ประสบผลสำเร็จอันเป็นผลจากผู้เข้ารับการฝึกอาชีพแต่ละคนมีบุคลิกนิสัยและพฤติกรรมที่ถูกต้อง

บุคลากรในโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ บ้านเกร็ดตระการที่ให้การสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้

1. นางรัชณี ไร่บาบ ผู้อำนวยการสถานสงเคราะห์บ้านเกร็ดตระการ
2. นางสาวสุมาลี กอบจิตติ พยาบาลเทคนิค 5
3. นายจำปี รัชมี ครูผู้ฝึกอบรมวิชาชีพ 2 และวิทยากรธรรมะ
4. นางเจริญจิต ณสงขลา ครูผู้ฝึกอบรมวิชาชีพ 3 และครูแม่บ้าน
5. นางสุวณี มากเกตต์ ครูผู้ฝึกอบรมวิชาชีพ 3
6. นายณนัตกิจ ยามวลี นักจิตวิทยา 4
7. นางสาวพัชรี แนวพานิช เจ้าหน้าที่บริหารงานประชาสัมพันธ์ 6

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

การศึกษา เรื่องพฤติกรรมกรรมการบริหารและการรับรู้ต่ออาชีพโสเภณี
ของผู้เข้าฝึกอบรมในโครงการบ้านเกร็ดตะการ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามชุดนี้แบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อตนเอง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการบริหาร

ตอนที่ 4 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ฝึกอบรมที่มีต่อโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของ
บ้านเกร็ดตะการ

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว

(ข้อ 1-6 ขีดเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ถูกต้อง)

1. อายุ

10-15 ปี

16-20 ปี

21-25 ปี

25-30 ปี

30-35 ปี

35 ปีขึ้นไป

2. ภูมิลำเนา

กรุงเทพฯ

ต่างจังหวัด(โปรดระบุชื่อจังหวัด).....

3. สถานภาพการสมรส

โสด

แต่งงานแล้ว

หม้าย

แยกกันอยู่

4. คุณเรียนจบชั้นอะไร

ไม่ได้เรียนเลย

ป.1-ป.4

ป.5-ป.6

ม.1-ม.3

ม.3-ม.6

อื่นๆ(โปรดระบุ).....

5. ที่ผ่านมามีเคยทำงานอะไรมาบ้าง

ทำนา ทำไร่

รับจ้าง

ค้าขาย

อื่นๆ(โปรดระบุ).....

6. ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวหรือไม่

ต้องรับผิดชอบ

ไม่ต้องรับผิดชอบแต่ส่งเงินให้ที่บ้าน

ไม่ต้องรับผิดชอบและไม่ส่งเงินให้ที่บ้าน

7. คุณคิดว่าจะออกไปทำงานอะไรเมื่อออกจากที่นี่ไปแล้ว.....

8. สาเหตุที่ต้องมาบริการทางเพศ เพราะ.....

9. ทำมานานแค่ไหน.....

10. ระยะเวลาที่มาอยู่ที่นี่จนถึงขณะนี้.....เดือน

ตอนที่ 2 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อตนเอง
คุณเห็นด้วยกับข้อความต่างๆนี้หรือไม่ โปรดขีดเครื่องหมาย / ในช่องที่ให้ไว้แต่ละข้อเลือก
เพียง 1 ช่อง

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
1. คุณคิดว่าอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่ สุจริต					
2. คุณคิดว่าที่ต้องมาทำอาชีพนี้ เพราะกรรมเก่า					
3. คุณคิดว่าอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่ สังคมรังเกียจ					
4. คุณคิดว่าอาชีพนี้หาเงินได้ง่าย เป็นงานสบายที่ไม่ต้องใช้ความ รู้สูง					
5. คุณคิดว่าอาชีพนี้ทำให้ความ เป็นอยู่ของคุณและครอบครัวดี ขึ้น					
6. คุณคิดว่าปัจจุบันสังคมยอมรับ อาชีพนี้มากขึ้น					
7. คุณคิดว่าเงินเป็นสิ่งที่มีความ สำคัญมากที่สุด					
8. คุณไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดต่อ การที่คุณเป็นโสเภณี					
9. คุณคิดว่าอาชีพนี้ทำให้เสี่ยงต่อ การติดเชื้อเอดส์					
10. เมื่ออยู่ที่นี้ คุณคิดว่าเอดส์ไม่ กลัว กลัวอดมากกว่า					
11. คุณรู้สึกท้อแท้ใจและสิ้นหวัง เมื่อคิดว่าต้องเป็นโสเภณีต่อไป					

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
12. คุณคิดว่าอาชีพนี้จะเป็นตรา บาปที่ติดตัวคุณ					
13. คุณคิดว่าโอกาสที่คุณจะแต่ง งานมี น้อยเพราะผู้ ชายจะ รังเกียจคุณ					
14. เมื่อมีอายุมากๆคุณคิดว่าจะทำ อาชีพนี้ต่อไปอีก					
15. คุณอยากได้เงินจากอาชีพนี้เพื่อ ไปลงทุนทำอาชีพอื่น					
16. คุณรู้สึกมีความละเอียดใจที่มา ประกอบอาชีพนี้					
17. คุณคิดว่าจะออกไปทำงาน อย่างอื่นเช่น เสริมสวย ค้าขาย ฯลฯ					
18. คุณรู้สึกกลัวว่าถ้าออกไปทำ งานประกอบอาชีพอื่นอาจจะไม่ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมงาน					
19. เมื่อคุณออกจากที่นี่ไปแล้ว คุณ คิดว่าหาเงินโดยทำงานอย่างอื่น จะทำให้หาเงินเลี้ยงครอบครัว ไม่พอ					
20. คุณคิดว่าถ้าออกจากบ้านเกิด ตระการไปแล้ว คุณอยากไป เที่ยวและใช้จ่ายเงินเหมือนเดิม					
21. คุณรู้สึกภูมิใจที่ต่อสู้ชีวิตมาด้วย ตัวเองถึงแม้ว่าต้องเป็นโสเภณี					

ตอนที่ 3 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับการศึกษา พฤติกรรมการบริโภคสารและการรับรู้ต่ออาชีพ
โสเภณีของผู้เข้าฝึกอบรมในโครงการบ้านเกร็ดตระการ

1. ก่อนมาอยู่บ้านเกร็ดตระการ คุณได้มีโอกาสดูรายการต่อไปนี้ผ่านสื่อมวลชนใดมากที่สุด
โปรดใส่หมายเลขต่อไปนี้เพียงหมายเลขเดียว คือ
0- ไม่มีเลย 1-น้อยที่สุด 2-ปานกลาง 3-มากที่สุด

สื่อ	โทรทัศน์	วิทยุ	หนังสือพิมพ์	นิตยสาร
ประเภทรายการ				
ข่าว				
เกมส์โชว์				
สารคดี				
ละคร				
เพลง				
ภาพยนตร์				

2. เมื่อมาอยู่บ้านเกร็ดตระการ คุณได้มีโอกาสดูรายการต่อไปนี้ผ่านสื่อมวลชนใดมากที่สุด
โปรดใส่หมายเลขต่อไปนี้เพียงหมายเลขเดียว คือ
0- ไม่มีเลย 1-น้อยที่สุด 2-ปานกลาง 3-มากที่สุด

สื่อ	โทรทัศน์	วิทยุ	หนังสือพิมพ์	นิตยสาร
ประเภทรายการ				
ข่าว				
เกมส์โชว์				
สารคดี				
ละคร				
เพลง				
ภาพยนตร์				

3. คุณอยู่ที่นี้ คุณเข้าใจในเรื่องใดผ่านสื่อใดมากที่สุด โปรดเลือกใส่หมายเลขต่อไปนี้เพียงหมายเลขเดียว

0-ไม่เข้าใจเลย 1-น้อยที่สุด 2-ปานกลาง 3-มากที่สุด

สื่อ	วิดีโอ	วิทยุ	หนังสือ	แผ่นพับ	โปสเตอร์	สื่อบุคคล
ประเภทของความรู้						
โรคเอดส์						
การรักษาสุขภาพ						
ศีลธรรม						
การใช้ชีวิตกับผู้อื่น						
กฎหมาย						
การประกอบอาชีพ						
การแก้ปัญหาส่วนตัว						
พัฒนาบุคลิกภาพ						

4. ตอนที่อยู่บ้านเกร็ดตระการ คุณได้ดูวิดีโอแล้วเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (โปรดใส่เครื่องหมาย / ในช่องต่อไปนี้)

สื่อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	น่าเบื่อ
ประเภทของความรู้						
โรคเอดส์						
การรักษาสุขภาพ						
ศีลธรรม						
การใช้ชีวิตกับผู้อื่น						
กฎหมาย						
การประกอบอาชีพ						
การแก้ปัญหาส่วนตัว						
พัฒนาบุคลิกภาพ						

5. ตอนที่อยู่บ้านเกร็ดตระการ คุณได้พูดคุยกับเจ้าหน้าที่แล้วคุณเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้
 มากน้อยเพียงใด (โปรดใส่เครื่องหมาย / ในช่องต่อไปนี้)

ประเภทของความรู้	สื่อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	น่าเบื่อ
โรคเอดส์							
การรักษาสุขภาพ							
ศีลธรรม							
การใช้ชีวิตกับผู้อื่น							
กฎหมาย							
การประกอบอาชีพ							
การแก้ปัญหาส่วนตัว							
พัฒนาบุคลิกภาพ							

6. คุณได้อ่านแผ่นพับที่เจ้าหน้าที่แจกให้หรือไม่..... ถ้าหากได้อ่านคุณอ่านเกี่ยวกับเรื่องอะไร
 มากที่สุด.....และคิดว่าเข้าใจเรื่องนั้นๆหรือไม่.....

ตอนที่ 4 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ฝึกอบรมที่มีต่อโครงการพัฒนาทรัพยากร
 มนุษย์ของบ้านเกร็ดตระการ

1. คุณเห็นด้วยกับข้อความต่างๆหรือไม่ โปรดขีดเครื่องหมาย / ในช่องที่ให้ไว้แต่ละข้อ
 เลือกเพียง 1 ช่อง

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. คุณคิดว่าระยะเวลาในการอยู่ บ้านเกร็ดตระการนานเกินไป					
2. คุณคิดว่าอาชีพที่ให้ฝึกอบรมมี น้อยเกินไป					
3. คุณคิดว่าอาชีพที่ได้รับจากบ้าน เกร็ดตระการสามารถนำไปใช้ ประกอบอาชีพได้จริง					

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
4. คุณต้องการที่จะเรียนหนังสือเพื่อสอบเพิ่มวุฒิมากกว่านี้ในช่วงที่อยู่ที่บ้านเกร็ดตระการ					
5. คุณมักมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในวันสำคัญต่างๆเสมอ					
6. คุณชอบทำกลุ่มบำบัดเพราะสามารถแก้ปัญหาต่างๆในชีวิตของคุณได้					
7. คุณคิดว่าการเข้ากลุ่มบำบัดไม่ได้ช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้น					
8. การได้เข้าฟังวิทยากรทำให้สนใจในธรรมะ					
9. การได้เข้าฟังวิทยากรทำให้คุณกลัวโรคเอดส์จนไม่กล้ากลับไปทำอาชีพเดิม					
10.หลังจากที่ ฟังการบรรยายมีความวิตกกังวลที่จะกลับไปประกอบอาชีพเดิม					
11.บ้านเกร็ดตระการทำให้คุณอยากไปทำงานอาชีพอื่น					
12.เมื่อคุณมีปัญหาคุณมักปรึกษากับเจ้าหน้าที่เสมอ					
13.ส่วนใหญ่วิทยากรมีความเป็นกันเองช่วยทำให้เกิดความสนใจในเรื่องที่มาบรรยายมากขึ้น					

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
14. คุณคิดว่า ความรู้ต่างๆที่ได้จากบ้านเกร็ดตระการน่าสนใจและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน					
15. บ้านเกร็ดตระการทำให้คุณมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น					
16. คุณมีความคิดที่จะเปลี่ยนอาชีพ เพราะได้มีโอกาสมาอยู่ที่บ้านเกร็ดตระการ					
17. คุณคิดว่า การฝึกอบรมต่างๆทำให้เข้าใจตัวเองมากขึ้น และทำให้เข้าใจผู้อื่นมากขึ้นตามไปด้วย					
18. คุณคิดว่าการเข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆทำให้เกิดความรัก ความผูกพันระหว่างเพื่อนที่เข้ารับการฝึกอบรม					
19. บ้านเกร็ดตระการทำให้คุณสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข					
20. บ้านเกร็ดตระการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมะที่ช่วยให้เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้นกว่าเดิม					
21. เมื่อคุณมาอยู่ที่นี่คุณสบายใจทุกครั้งที่นั่งสมาธิ					
22. คุณอยากใช้เงินอย่างประหยัด และทำบัญชีรายรับรายจ่ายประจำเดือน					

หัวข้อ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
23. เมื่อคุณมาอยู่ที่นี่ คุณมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น					
24. เมื่อคุณออกจากบ้านเกร็ดตระการไปแล้วถ้ามีปัญหาที่แก้ไขไม่ได้ คุณจะโทรมาขอความช่วยเหลือจากทางศูนย์					
25. คุณอยากจะมีโอกาสพูดออกรายการเสียงตามสายของบ้านเกร็ดตระการ					
26. คุณชอบทำกิจกรรมเพราะรู้สึกตัว自己有คุณค่า					
27. คุณอยากจะแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในชีวิตคุณกับเพื่อนๆ					
28. คุณคิดว่าที่นี่เน้นให้การฝึกอาชีพมากกว่าเน้นความสนใจทางด้านจิตใจ					
29. คุณอยากเพิ่มเวลาในการทำกลุ่มบำบัดมากขึ้น					
30. คุณรู้สึกผูกพันกับเจ้าหน้าที่ของที่นี่					
31. เจ้าหน้าที่ที่นั่นดูแลห่วงใยให้ความเป็นกันเองทำให้คุณรู้สึกมีคุณค่า					

แนวคำถามของวิทยากรผู้ฝึกอบรมธรรมะ

1. ท่านเป็นวิทยากรให้การอบรมที่นี้มานานเท่าใด มีความชำนาญในด้านใดบ้าง
2. ในการบรรยายแต่ละครั้งใช้ระยะเวลาานเท่าใด ท่านคิดว่าเหมาะสมหรือควรปรับปรุงอย่างไร
3. บ้านเกิดตระกูลหรือวิทยากรเป็นผู้กำหนดประเด็นเรื่องที่บรรยาย อาทิ เรื่องอะไรบ้าง
4. ในการบรรยายมีผู้เข้ารับฟังเท่าใด และท่านคิดว่ามีจำนวนมากหรือน้อยเกินไป เพราะเหตุใด
5. ท่านมีทัศนคติอย่างไรกับผู้เข้าฝึกอบรม
6. ใช้สื่อประเภทใดในการบรรยาย ท่านคิดว่าอุปกรณ์ในด้านสื่อต่างๆมีเพียงพอหรือไม่
7. ท่านคิดว่า สื่อที่ใช้ในการบรรยายธรรมะสื่อใดได้รับความสนใจเป็นพิเศษ สื่อใดไม่ค่อยได้รับความสนใจ รวมทั้งข้อดี ข้อด้อยของสื่อต่างๆ และคิดว่าควรปรับปรุงจุดใด สำหรับกรณีผู้ที่มีปัญหาในด้านสภาพจิตใจ เช่น มีความไม่มั่นคงในตนเอง มีความท้อแท้ใจ มีความวิตกกังวล ฯลฯ มีการใช้สื่อเฉพาะบุคคลหรือไม่ อย่างไร
8. มีการประเมินผลการรับรู้และความเข้าใจการบรรยาย และการใช้สื่ออย่างไร
9. มีการประเมิน ตรวจสอบสภาพจิตใจ เช่น ความเชื่อมั่น การรับรู้เกี่ยวกับตัวเอง ฯลฯ รวมทั้งศึกษาภูมิหลัง เช่น การศึกษา สถิติปัญญา สาเหตุที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้ ทัศนคติในการมองอาชีพนี้ ฯลฯ เพื่อตั้งหัวข้อการบรรยาย หรือวิธีการบรรยายและการใช้สื่อที่สอดคล้องกับทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ฝึกอบรมหรือไม่ อย่างไร
10. ในการบรรยายได้เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกอบรมเสนอความคิดเห็นหรือไม่และหากผู้ฝึกอบรมไม่สนใจ จะมีการแก้ไขปัญหายังไง
11. ในการบรรยายใช้แหล่งข้อมูลข่าวสารจากที่ใด และมีกลวิธีในการดึงดูดความสนใจอย่างไร เช่น ความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นหรือไม่อย่างไร
12. ในการฝึกอบรมมีการให้ฝึกให้นั่งสมาธิหรือไม่ และนั่งสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง รวมทั้งมีการดูแล ตรวจสอบว่านั่งแล้วมีผลต่อจิตใจอย่างไร
13. วิทยากรต้องมีความรู้เกี่ยวกับการบรรยายกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ กรณีผู้ที่มีปัญหาในด้านสภาพจิตใจ เช่น มีความไม่มั่นใจในตนเอง มีความท้อแท้ใจ มีความวิตกกังวล ฯลฯ หรือไม่ ท่านคิดว่ามีความแตกต่างระหว่างวิทยากรที่มีความรู้และไม่มีในการอบรมหรือไม่
14. ท่านมีเทคนิคในการบรรยายและการใช้สื่อให้เกิดความเชื่อ หรือเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร และมีวิธีการประเมินว่าผู้ฝึกอบรมมีการเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร
15. ท่านคิดว่าผู้เข้าฝึกอบรมที่บ้านเกิดตระกูลแตกต่างจากผู้เข้าอบรมที่อื่นอย่างไร มีความเชื่อในการบรรยายแต่ละครั้งหรือไม่ หากมีท่านคิดว่าเนื่องจากท่านโน้มน้ำหนักให้เชื่อถือในตัวท่านหรือชูประเด็นให้เห็นความสำคัญของหัวข้อนั้นๆ

แนวคำถามของวิทยากรผู้ฝึกอบรมด้านสุขภาพอนามัย

1. ท่านเป็นวิทยากรให้การอบรมที่มีมานานเท่าใด มีความชำนาญในด้านใดบ้าง
2. ในการบรรยายแต่ละครั้งใช้ระยะเวลาานานเท่าใด ท่านคิดว่าเหมาะสมหรือควรปรับปรุงอย่างไร
3. บ้านเกร็ดตระการหรือวิทยากรเป็นผู้กำหนดประเด็นเรื่องที่บรรยาย อาทิเรื่องอะไรบ้าง
4. ในการบรรยายมีผู้เข้ารับฟังเท่าใด และท่านคิดว่ามีจำนวนมากหรือน้อยเกินไป เพราะเหตุใด
5. ท่านมีทัศนคติอย่างไรกับผู้เข้าฝึกอบรม
6. ใช้สื่อประเภทใดในการบรรยาย ท่านคิดว่าอุปกรณ์ในด้านสื่อต่างไม่เพียงพอหรือไม่
7. ท่านคิดว่า สื่อที่ใช้ในการบรรยายด้านสุขภาพอนามัยสื่อใดได้รับความสนใจเป็นพิเศษ สื่อใดไม่ค่อยได้รับความสนใจ รวมทั้งข้อดี ข้อด้อยของสื่อต่างๆ และคิดว่าควรปรับปรุงจุดใด
8. มีการประเมินผลการรับรู้และความเข้าใจการบรรยาย และการใช้สื่ออย่างไร
9. ในการบรรยายได้เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกอบรมเสนอความคิดเห็นหรือไม่และหากผู้ฝึกอบรมไม่สนใจ จะมีการแก้ไขปัญหอย่างไร
10. ในการบรรยายใช้แหล่งข้อมูลข่าวสารจากที่ใด และมีกลวิธีในการดึงดูดความสนใจอย่างไร เช่น ความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ฯลฯ หรือไม่อย่างไร
11. ท่านมีเทคนิคในการบรรยายและการใช้สื่อให้เกิดความเชื่อ หรือเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร และมีวิธีการประเมินว่าผู้ฝึกอบรมมีการเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร
12. ท่านคิดว่าผู้เข้าฝึกอบรมฯ ที่บ้านเกร็ดตระการแตกต่างจากผู้เข้าฝึกอบรมที่อื่นอย่างไร มีความเชื่อในการบรรยายแต่ละครั้งหรือไม่ หากมีท่านคิดว่าเนื่องจากท่านโน้มน้ำหนักให้เชื่อในตัวท่าน หรือชูประเด็นให้เห็นความสำคัญของหัวข้อนั้นๆ
13. ในการฝึกอบรมได้มีการชูประเด็นเรื่องโรคเอดส์หรือไม่ ใช้สื่ออะไรที่ทำให้ เกิดความกลัวจนกระทั่งเลิกประกอบอาชีพเดิม มีการประเมินความเข้าใจและความเชื่ออย่างไร ผู้เข้าฝึกอบรมมีปฏิกิริยาอย่างไรหลังจากที่ได้รับการฝึกอบรม

แนวคำถามของนักจิตวิทยาผู้ทำกลุ่มบำบัด

1. การรักษาทางด้านจิตใจสำหรับโครงการที่มีมานานเท่าใดแล้ว คิดว่าการบำบัดที่นี้มีปัญหาต่างไปจากกลุ่มบำบัดประเภทอื่นอย่างไร
2. ท่านมีทัศนคติอย่างไรกับผู้เข้ารับการบำบัด
3. ในการทำแต่ละครั้งใช้เวลานานเท่าใด ท่านคิดว่าเหมาะสมหรือควรปรับปรุงอย่างไร ในการทำกลุ่มบำบัด มีสมาชิกในกลุ่มจำนวนเท่าใด และท่านคิดว่ามีจำนวนมากหรือน้อยเกินไป เพราะเหตุใด

4. ใช้สื่อประเภทใดในการทำกลุ่มบำบัด และท่านคิดว่าอุปกรณ์ในสื่อต่างๆมีเพียงพอหรือไม่
5. ท่านคิดว่า สื่อใดได้รับความสนใจเป็นพิเศษ สื่อใดไม่ค่อยได้รับความสนใจ รวมทั้งข้อดี ข้อด้อยของสื่อต่างๆ และท่านคิดว่าควรปรับปรุงในจุดใด สำหรับกรณีผู้ที่มีปัญหาในด้านสภาพจิต เช่น มีความไม่มั่นใจในตนเอง มีความท้อแท้ใจ มีความวิตกกังวล ฯลฯ มีการใช้สื่อเฉพาะบุคคลหรือไม่ อย่างไร
6. มีการประเมินผลการรับรู้และความเข้าใจการทำกลุ่มบำบัด และการใช้สื่ออย่างไร
7. ท่านมีกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสารภายในกลุ่มสมาชิกอย่างไรบ้าง
8. ลักษณะของการจัดกลุ่มบำบัดเป็นอย่างไร เช่น จำนวนสมาชิก ลักษณะส่วนบุคคลหรือเกณฑ์ที่ใช้ในการเลือกบุคคลเข้าในแต่ละกลุ่มต้องมีการประเมิน ตรวจสอบสภาพจิตใจ เช่น ความเชื่อมั่น การมองภาพตัวเอง ฯลฯ รวมทั้งศึกษากฎมิหลัง เช่น การศึกษา สถิติปัญญา สาเหตุที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้ ทศนคติในการมองอาชีพนี้ก่อน หรือ เพื่อนำมาใช้ในการตั้งประเด็นเรื่องการทำกลุ่มบำบัด หรือกำหนดวิธีการและการใช้สื่อที่สอดคล้องกับทัศนคติและพฤติกรรมของผู้เข้าฝึกอบรมหรือไม่ อย่างไร
9. ผู้ฟังมีการกระตือรือร้นหรือสนใจในการทำกลุ่มบำบัดหรือไม่ และมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างไรในการทำกลุ่มบำบัด นอกจากนั้นมีการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าฝึกอบรมเสนอความคิดเห็นหรือไม่ และหากผู้เข้าฝึกอบรมไม่สนใจ จะมีการแก้ไขปัญหอย่างไร
10. ในการทำกลุ่มบำบัด มีกลวิธีในการดึงดูดความสนใจอย่างไร เช่น ความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่น หรือไม่อย่างไร
11. ท่านคิดว่า ความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรมของมนุษย์มีส่วนสัมพันธ์กันหรือไม่ และท่านมีเทคนิคในการอธิบายและการใช้สื่อให้เกิดความเชื่อ หรือเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร
12. ท่านคิดว่าผู้ฝึกอบรมฯ มีความเชื่อในการอธิบายแต่ละครั้งหรือไม่ หากมีท่านคิดว่าเนื่องจากท่านโน้มน้ำหนักให้เชื่อถือในตัวท่าน หรือชูประเด็นให้เห็นความสำคัญของหัวข้อนั้นๆ
13. ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่ของการทำกลุ่มบำบัด
14. จากประสบการณ์ที่ผ่านมา คิดว่าได้ประสบความสำเร็จในการปรับเปลี่ยนความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับการเป็นโสเภณีหรือไม่
15. ท่านพึงพอใจในผลสำเร็จของการช่วยหญิงประเภทนี้ให้เลิกอาชีพนี้มากน้อยเพียงใด

แนวคำถามสำหรับเจ้าหน้าที่

1. ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ของที่นี่มานานเพียงใด เพราะเหตุใดจึงสนใจมาทำงานที่นี่
2. ท่านคิดว่าผู้เข้าฝึกอบรมมีความตั้งใจจริงที่จะเลิกอาชีพเดิมหรือไม่

3. มีการจัดสัดส่วนเจ้าหน้าที่และผู้เข้าฝึกอบรมอย่างไร
4. มีการจัดเจ้าหน้าที่ดูแลใกล้ชิดหรือรับผิดชอบผู้ฝึกอบรมเป็นกลุ่มหรือไม่
5. ผู้เข้าฝึกอบรมฯให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆหรือไม่ หากไม่ให้ความร่วมมือเจ้าหน้าที่มีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร
6. ใช้สื่อประเภทใดในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และผู้ฝึกอบรมมีความสนใจในสื่อใดเป็นพิเศษ ข้อดีและข้อด้อยในสื่อประเภทต่างๆ เป็นอย่างไร ท่านคิดว่าควรปรับปรุงจุดใด
7. ใช้สื่อประเภทใดในการประกอบกิจกรรม ท่านคิดว่าอุปกรณ์ในด้านสื่อต่างๆที่ใช้ในการประกอบกิจกรรมมีเพียงพอหรือไม่
8. โดยส่วนใหญ่เนื้อหาของสื่อที่นำมาใช้ในการฝึกอบรมได้เน้นเกี่ยวกับเรื่องใด
9. โดยทั่วไปผู้ฝึกอบรมฯมีปัญหาในด้านใดมาปรึกษาเจ้าหน้าที่มากที่สุด และหากตอบไม่ได้มีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร
10. ผู้ฝึกอบรมแสดงความไว้วางใจหรือสนิทกับเจ้าหน้าที่ด้วยวิธีการใด และเจ้าหน้าที่มีการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองด้วยวิธีใด
11. ในกรณีที่ผู้เข้าฝึกอบรม มีความท้อแท้ใจ วิตกกังวล ไม่มั่นใจในตนเอง ฯลฯ เจ้าหน้าที่มีการแก้ไขปัญหอย่างไร และคิดว่ากิจกรรมต่างๆที่มีส่วนช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้หรือไม่

แนวทางคำถามสำหรับครูฝึกอาชีพ

1. ท่านเป็นครูฝึกอาชีพที่นี้มานานแค่ไหน ส่วนมากสอนอาชีพอะไรบ้าง
2. ได้มีการเปิดสอนสาขาครบทุกวิชาตามหลักสูตรหรือไม่
3. ได้มีการจัดช่วงเวลาในการฝึก คิดว่ามีเพียงพอหรือไม่ ควรปรับปรุงช่วงระยะเวลาในการฝึกหรือไม่
4. ผู้ฝึกอบรมมีความสนใจจริงจังมากน้อยเพียงใด หากผู้ฝึกอบรมไม่สนใจมีวิธีการแก้ไขปัญหอย่างไร
5. ผู้ฝึกอบรมมีความต้องการเรียนอาชีพอะไรมากที่สุด ท่านคิดว่าเพราะเหตุใด
6. ปัญหาที่พบมากที่สุดในการฝึกอาชีพของผู้เข้าฝึกอบรมฯ
7. ท่านคิดว่าผู้เข้าฝึกอบรมเหล่านี้สามารถเปลี่ยนอาชีพได้หรือไม่
8. ท่านคิดว่าผู้หญิงเหล่านี้มีความสามารถในการเรียนรู้จากการฝึกอาชีพใหม่ๆได้ดีหรือไม่เพียงไร

แนวคำถามผู้อำนวยการบ้านเกร็ดตระการ

1. ท่านทำงานด้านสังคมสงเคราะห์มานานแค่ไหน และมาบริหารงานบ้านเกร็ดตระการนี้เมื่อไหร่

2. ความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่องานที่ทำในบ้านเกิดตระการ
3. คิดว่าประสบความสำเร็จแค่ไหนคุ้มกับความเหนื่อยยากหรือไม่
4. มีความหวังว่าผู้หญิงเหล่านี้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่จะสามารถออกไปมีบทบาทใหม่ในสังคม
5. ถ้าไม่ประสบความสำเร็จ คิดว่ามีจุดอ่อนของงานอย่างไร
6. มีการศึกษานำเอาวิธีการสื่อสารใหม่ๆมาใช้ มีการปรับปรุงสื่อจากเดิมอย่างไร
7. ในองค์ประกอบด้านวิทยากร นักจิตวิทยา เจ้าหน้าที่ต่างๆ ถือว่าเป็นสื่อบุคคล ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อสื่อบุคคลเหล่านี้
8. ในด้านวิทยากรที่คัดเลือกมาบรรยายมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร เข้ากับผู้ฝึกอบรมได้หรือไม่
9. เรื่องที่ให้อาจารย์มาบรรยาย ใครเป็นผู้กำหนดหัวข้อ มีการศึกษาว่าเหมาะสมกับผู้ฝึกอบรมอย่างไร และมีการประเมินผลถึงทัศนคติของผู้ที่เข้าฝึกอบรมหรือไม่
10. วิทยากรที่ฝึกอบรมธรรมชาติที่เชิญมา นอกจากเป็นพระแล้วมีบุคคลอื่นหรือไม่
11. วิทยากรที่ฝึกอบรมด้านสุขภาพที่เชิญมาจากที่ใดบ้าง
12. ในด้านนักจิตวิทยาในความเป็นจริง สามารถเอาหลักวิชามาประยุกต์ใช้กับผู้ฝึกอบรมได้ผลแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำมานานและซ้ำๆหลายปีมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร
13. ในการทำกลุ่มบำบัด มีหลักเกณฑ์ที่นำมาวัดว่าบุคคลไหนควรจะเข้ากลุ่มบำบัดในลักษณะใด เพราะแต่ละคนมีปัญหาและสภาพจิตใจที่แตกต่างกัน มีการเจาะสภาพปัญหาตัวบุคคล หรือเหมารวมเป็นกลุ่ม
14. เจ้าหน้าที่ต้องมีคุณสมบัติอย่างไรในการดูแลใกล้ชิดกับผู้เข้าฝึกอบรมเหล่านี้ เช่นต้องเป็นผู้ที่เสียสละ ต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจอย่างช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ไม่ใช่ทำแต่เพียงอาชีพเท่านั้น
15. มีการคัดเลือกอาชีพที่นำมาฝึกอบรมหรือไม่ มีการถามความต้องการของผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมหรือไม่ หรือมีการทดสอบความสามารถของบุคคลเหล่านี้ก่อนการอบรมอาชีพหรือไม่
16. อาชีพต่างๆที่คัดเลือกมามีความเกี่ยวข้องกับตลาดแรงงานหรือไม่ ผู้เข้าฝึกฯ ที่ออกไปเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานหรือไม่
17. จะมีการให้สังคมยอมรับและสนับสนุนในด้านอาชีพที่ผู้ฝึกออกไปทำอย่างไร เมื่อออกไปต้องมีการปิดบังอาชีพเดิมหรือไม่ มีการให้เขาเลือกอาชีพที่อิสระไม่ต้องทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือไม่ เช่น การทำการค้า เปิดร้านทำผม เขาอ่อนไหวในการทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือไม่
18. มีการใช้สื่ออะไรบ้างที่บ้านเกิดตระการ แบ่งเป็นกี่ประเภท มีการผลิตสื่อที่ใช้ในการอบรมหรือไม่ ให้ความสำคัญกับสื่อต่างๆมากน้อยแค่ไหน
19. ในระหว่างที่อยู่ที่บ้านเกิดตระการ มีการระดมการใช้สื่ออื่นหรือไม่ เช่น จดหมายจากทางบ้าน สื่อมวลชน มีการควบคุมการใช้สื่อต่างๆหรือไม่ เช่น ละครน้ำเน่า

20. มีการติดตามผลเมื่อหญิงเหล่านี้ออกไปอยู่ภายนอกอย่างไร
21. มีการให้คำปรึกษาหรือไม่เวลาที่เขาไปอยู่ภายนอกแล้ว
22. มีผู้ที่ถูกส่งกลับมาใหม่คิดเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ และเป็นเพราะปัญหาใด
23. จากการสัมภาษณ์ผู้เข้าฝึกอบรมได้ทราบว่าสาเหตุของการมาประกอบอาชีพโลเกอณีสส่วนใหญ่เป็นเพราะต้องการเอาเงินไปเที่ยว คิดว่าในจุดนี้มีการแก้ไขปัญหอย่างไร และใช้สื่ออะไรในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมนี้
24. จากการประเมินผลผู้เข้าฝึกอบรมเรารู้สึกดีที่ปีหลังจากออกจากที่นี่ แล้วต่อจากนั้นก็ไม่ได้ติดตามใช้ไหมคะ แล้วพอมีพรบ. ใหม่มาใช้เราก็ไม่ต้องติดตามผลแล้วเพราะไม่มีการจับกุมหญิงที่อายุเกินกว่า 18 ปีมาที่นี่อีกแล้ว แล้วถ้าเกิดการโกงอายุจนกระทั่งไม่มีใครมาอยู่แล้วจะทำอย่างไร เด็กศูนย์ก็ต้องอยู่ 2ปีครึ่งเท่าเด็กพรบ. หรือไม่

ภาคผนวก ค

บทสัมภาษณ์ผู้อำนวยการบ้านเกร็ดตระการ

ผู้อำนวยการ นางรัชณี ไร่บาป

- ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ทราบว่าท่านทำงานด้านสังคมสงเคราะห์มานานเท่าไรแล้ว
- ผู้อำนวยการ : 31 ปี
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็มาบริหารบ้านเกร็ดตระการตั้งแต่เมื่อไรคะ
- ผู้อำนวยการ : ตั้งแต่ปี 2535
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีทัศนคติอย่างไรต่องานที่บ้านเกร็ดตระการคะ
- ผู้อำนวยการ : ตอนที่มาใหม่ๆ ตรงนี้กลัว เพราะงานตรงนี้ปัญหาเยอะ เท่าที่ได้ฟัง แต่พอมาพบกับเด็กๆ แล้วก็รู้สึกสงสารเขา มีความรู้สึกว่าจะอยากจะทำอะไรให้มากที่สุดและช่วยแก้ปัญหาหลายๆ ด้านและที่สำคัญคือ อยากให้สังคมได้รับทราบถึงปัญหาตรงนี้ว่าการแก้ไขปัญหที่บ้านเกร็ดตระการนั้น บ้านเกร็ดตระการเป็นเพียงปลายเหตุ ต้องได้รับความเข้าใจจากสังคมภายนอก ให้ความร่วมมืออย่างมากจึงจะแก้ไขปัญหานี้ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วกับตัวเด็กเองล่ะคะ เรามีความรู้สึกอย่างไรกับเขา
- ผู้อำนวยการ : ก็มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจมากเลย ความรู้สึกลึกๆ ที่อยู่ใจคือความเสียสละมากๆ เลย ถ้าเพื่อว่าสังคมเขา ครอบครัวเขาให้ความรู้ ให้ความเข้าใจให้ความรัก ความอบอุ่นแล้วก็สังคมไม่เอาใจเขาเปรียบเขามาก เขาจะไปได้สวยมากเหมือนเด็กทั่วไปที่เป็นไปตามขั้นตอนของชีวิต ตรงนี้ความเสียสละนี้มากที่สุดเลย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่เขามาประกอบอาชีพนี้เป็นเพราะความยากจน หรือเป็นเพราะเที่ยวหรือฟุ้งเฟ้อ
- ผู้อำนวยการ : มากมายหลายด้านจากปัญหาครอบครัว บางที่พ่อแม่ไม่เข้าใจ ผลักดันให้ลูกหนีออกจากบ้าน อันนี้เป็นปัญหาที่ 1 ปัญหาที่ 2 บ้านยากจนมีส่วนด้วย ค่านิยมทางด้านวัตถุ หลายคนต้องการเงินมาซื้อวัตถุ และที่สำคัญก็คือวัฒนธรรม ประเพณีตะวันตก ที่ให้ผู้หญิงเลิกภักถนวลสงวนตัว อันนี้ก็มีส่วนด้วย แล้วก็ปัญหาที่สำคัญคือ ธุรกิจมีผู้ที่อิทธิพล เขาเปรียบเด็กๆ ใช้ทุกวิถีทางที่จะดึงเด็กๆ เข้ามาสู่ขบวนการนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : ตรงจุดนั้นเราก็แก้ไขไม่ได้เราแก้ไขได้ตรงทัศนคติ
- ผู้อำนวยการ : ทุกจุดแก้ไขได้ถ้าสังคมร่วมมือ บ้านเกร็ดตระการเองเราก็แก้ไขที่ตัวเด็ก แต่ว่าทัศนคติสังคมภายนอกพ่อแม่ สิ่งแวดล้อม และก็มีผู้ที่มีกำลังกว่า เขา

- ผู้สัมภาษณ์ : รัตเอาเปรียบกว่าตรงนี้ต้องช่วยกัน ถ้าตั้งใจช่วยนี้แก้ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : ตอนที่มาสัมภาษณ์พูดคุยกับเด็ก ๆ ส่วนใหญ่จะบอกว่าที่มาประกอบอาชีพนี้เพราะชอบเที่ยว อยากได้เงินไปเที่ยว มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติตรงนี้ได้
อย่างไร เราเน้นตรงนี้หรือเปล่านั้นเรื่องชอบเที่ยว ฟังเพื่อ
- ผู้อำนวยการ : ทุกคนต้องดูฐานะตัวเองตรงนี้สำคัญที่สุด ต้องมองตัวเองทำตามกำลังของเรา และที่สำคัญที่สุดก็คือ คุณธรรม วัฒนธรรม ประเพณีเป็นกรอบที่จะบังคับ สำคัญมากเราจะเน้นตรงนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าประสบความสำเร็จแค่ไหนในการแก้ไขปัญหานี้
- ผู้อำนวยการ : ในจุดนี้ถ้าเราดูแลในสถานสงเคราะห์ตรงนี้เราดูแลได้ แต่เราหวังที่เขาออกไปแล้ว ระยะเวลาที่เราจะปลูกฝังภูมิคุ้มกันด้านทานอันนี้มันน้อย เขาอยู่ตรงนี้ส่วนใหญ่เขาทำได้ แต่พอออกไปเขาแพ้ภูมิคุ้มกัน ทานไปเจอปัญหาที่เขาแก้ไม่ได้เขาก็กลับไปกินเหล้า สูบบุหรี่ ดิตยา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาที่ติดตามผลเราตามเขาไปกี่ปีคะ
- ผู้อำนวยการ : ปีเดียว เขาก็เข้าสู่สังคมปกติ ชีวิตของเขาก็ไม่ต้องมีใครมาติดตามผลใช้ไหมคะ เราพยายามทำให้เขาเข้าไปสู่ชีวิตปกติ อันนี้สำคัญที่สุด
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจำนวนผู้ที่ไม่กลับไปประกอบอาชีพเดิมเรามีการประเมินอย่างไร
- ผู้อำนวยการ : ถ้าเกิดเขากลับบ้านเราจะให้เขาไปรายงานตัวกับประชาสงเคราะห์จังหวัดๆ แจ้งมาแล้วว่าเด็กคนนี้ไปรายงานตัวแล้วครั้งที่หนึ่ง อันนี้ไปรายงานตัวประมาณเกือบ 80% ประชาสงเคราะห์จังหวัดจะแจ้งกลับมาพอ 3 เดือนเรามีจดหมายไปถึงเขา หลายรายตอบกลับมา รายหลายไม่ตอบกลับมาคือเขามีสิทธิที่จะไปไหนต่อไหนได้ ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ที่ 4 อันนี้ค่อนข้างจะน้อย มันเป็นสิทธิของเขา ที่เขาจะไปใช้ไหมคะ เพราะฉะนั้นการประเมินผลในส่วนนี้ประมาณเกิน 50% ตอบกลับว่าอยู่กับครอบครัวบ้าง แต่งงานบ้าง บางคนบอกว่ายังเด็กร้อนอยู่ยังเขาไปอยู่ในสังคมเดิม ยังมีปัญหาที่แก้ไม่ได้ เราก็บอกให้เขาแจ้งไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัด แล้วบางทีก็โทรศัพท์มาสอบถาม มาเล่าสุขทุกข์อะไรกันอยู่อย่างนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่าตรงนี้ยังประเมินไม่ได้เพียงแค่แค่ดูตรงจดหมาย ยังไม่มีตัวเลขแน่นอน
- ผู้อำนวยการ : ตัวเลขแน่นอนที่กลับไปประกอบอาชีพแล้วโดนกลับมาที่นี้รอบ 2 ประมาณ 1%
- ผู้สัมภาษณ์ : ที่เห็นตามตารางในหนังสือรายงานประจำปี จะมีตัวเลขของหญิงที่ไม่

- ประกอบอาชีพ ในปี2539 เท่ากับ 55%ตัวเลขตรงนี้อามาจากไหนคะ
- ผู้อำนวยความสะดวก : เป็นการตอบกับทางจดหมาย
- ผู้สัมภาษณ์ : แต่เราก็ไม่ได้ออกไปเช็คว่าเขาไปประกอบอาชีพอื่นอย่างไร เพียงแต่ดูที่ เขาตอบกลับทางจดหมายเท่านั้น
- ผู้อำนวยความสะดวก : ค่ะ เขาก็ตอบกลับมาว่าเขาอยู่กลับครอบครัว อยู่กับพ่อแม่
- ผู้สัมภาษณ์ : จะมีหรือเปล่าคะว่าเขากลับไปประกอบอาชีพเดิมแต่เขาโกหกเราว่าเขาไป ประกอบอาชีพใหม่
- ผู้อำนวยความสะดวก : อันนี้เช็คไม่ได้ บางคนอาจจะมีเวลาไปเที่ยวออนครั้ง 2 ครั้งเพื่อค่า เล่าเรียนลูกเพื่อพ่อแม่ ตรงนี้ตามกฎหมายบอกว่าเป็นสิทธิส่วนตัวเขาแล้ว เขาจะทำอะไรเขาก็ทำได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีความหวังว่าผู้หญิงเหล่านี้จะออกไปมีบทบาทในสังคม ไปช่วยเหลือ สังคม
- ผู้อำนวยความสะดวก : ก็แน่นอนคะอย่างน้อยก็ออกไปเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี ตรงนี้ก็ถือว่าได้ช่วย เหลือสังคมแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้าเพื่อไม่ประกอบความสำเร็จคิดว่ามีจุดอ่อนของงานตรงไหนคะ
- ผู้อำนวยความสะดวก : จุดอ่อนของงานคิดว่าไม่มีหรอก แต่ว่าขบวนการทางสังคม สิ่งแวดล้อม ความยากจน เขายังเหมือนเดิมอยู่ แล้วก็วัฒนธรรมที่เปลี่ยนไป ค่านิยมก็ ยังเหมือนเดิมอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจตรงน้ำมัน 400,000 ล้านมัน หมุนเวียน เพราะฉะนั้นคนที่ทำธุรกิจอยู่ตรงนี้เขาจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ จะดึงผู้หญิงเหล่านี้มาทำงาน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วได้มีการนำสื่อใหม่ๆมาใช้บ้างไหมคะ
- ผู้อำนวยความสะดวก : มีคะเราก็มีวิดีโอเกี่ยวกับโทษฐานของการค้าประเวณี โรคเอดส์บ้าง อะไร บ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตรงนี้เราผลิตเองหรือเปล่าคะ
- ผู้อำนวยความสะดวก : แต่ว่าเราไม่ได้ผลิตเองค่าใช้จ่ายมันสูงมาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตรงนี้เราได้มาจากหน่วยงานไหนคะ
- ผู้อำนวยความสะดวก : ส่วนใหญ่มาจากเอกชนที่เขาทำแล้วเขาให้บ้าง แล้วที่กองเป็นคนทำบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็วิทยากร นักจิตวิทยาหรือเจ้าหน้าที่ที่ทำงานคลุกคลีอยู่กับผู้เข้าฝึกฯ มีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับสื่อบุคคลเหล่านี้
- ผู้อำนวยความสะดวก : เจ้าหน้าที่ที่ทำงานเกี่ยวกับตรงนี้ น่าจะเป็นบุคคลที่มีความพิเศษโดยเฉพาะ ไม่ใช่ทำงานเพียงเพื่อนหน้าที่ แต่ต้องมีจิตสำนึก มีความเมตตา

- และมีคุณธรรม เพราะเขาต้องเป็นตัวอย่างให้แก่เด็กๆ เหล่านี้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีเกณฑ์ในการคัดเลือกเจ้าหน้าที่อย่างไรคะ
- ผู้อำนวยการ : ถ้าเพื่อเป็นข้าราชการเราก็หมดสิทธิเพราะส่งมาจากส่วนกลาง แต่ว่าถ้าเราจ้างเองตรงนี้ ก็มีข้อจำกัดอย่างลูกจ้างประจำคนไม่ยอมมาตรงนี้ เพราะมันไปมายาก แล้วก็บอกกันต่อๆ ตรงนี้ค่อนข้างจำกัด ก่อนเข้าเราก็มีการมาพูด มาทำความเข้าใจกัน มีกิจกรรมเรื่องวัฒนธรรม จริยธรรม คุณธรรมเราก็พยายามให้การอบรม ทุกเดือนที่มีการมาประชุมเราก็พยายามแทรกตลอดเวลา แล้วเราก็เชิญวิทยากรภายนอกมาพูดเรื่อง คุณธรรม จริยธรรมอะไรบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก่อนเข้ามาทำงานเรามีการอบรมเป็นระยะๆ
- ผู้อำนวยการ : ปฐมนิเทศภายในกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราพึงพอใจในด้านการปฏิบัติงานของเขา แล้วเวลาเราดูเขามีความจริงจังในการทำงานมากน้อยอย่างไร
- ผู้อำนวยการ : อันนี้ก็พออยู่ได้ ก็พอไปกันได้
- ผู้อำนวยการ : คนดี คนไม่ดีนี้มันมีทั่วโลก แล้วจะทำให้คนดี 100% นั้นคงยาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วครูที่ฝึกอาชีพนี้เป็นครูแม่บ้านด้วยใช่ไหมคะ
- ผู้อำนวยการ : ค่ะ เนื่องจาก 1. ทรัพยากรบุคคลเรามีน้อย แล้ว 2. งานเยอะเจ้าหน้าที่ที่นี้ค่อนข้างอเนกประสงค์ คนหนึ่งทำงานที่หนึ่ง 4-5 อย่าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วสาเหตุที่ตั้งครูแม่บ้านเพราะอยากให้เขาคลุกคลีกับเด็ก
- ผู้อำนวยการ : ใช่ค่ะ การบริหารงานของเรานั้นเมื่อเด็กเข้าเรียนนอน จะมีเรือนนอนประจำแล้วเมื่อเด็กเข้าเรียนนอนแล้ว จะมีหัวหน้าเรือนนอน คือเด็กที่พวกเขาคัดเลือกเองมาคอยดูแลความเรียบร้อย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจำนวนเด็กในเรือนนอน มีเด็กประมาณ 50 คนต่อเจ้าหน้าที่ 2 คนใช่ไหมคะ
- ผู้อำนวยการ : คืออย่างนี้คะในเรือนนอนเราจะแบ่งเป็นอีก 4 กลุ่มแล้วแต่ละกลุ่มก็จะมีหัวหน้า แล้วทั้งหมดเรือนนอนก็จะมีแม่หอ 2 คนคอยดูแลซึ่งคือเจ้าหน้าที่ผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปเรื่อย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเมื่อวานนี้คุยกับนักสังคมสงเคราะห์หรืออยากจะมีแบ่งเป็นกลุ่มแล้วมีเจ้าหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ ให้คำปรึกษาใกล้ชิดกับเด็ก โดยมีเด็กซักประมาณ 10 คนต่อเจ้าหน้าที่ 1 คน จัดระบบคล้ายอาจารย์ที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัย จะได้ดูแลได้ทั่วถึง คิดว่าสามารถทำได้ไหมคะ

- ผู้อำนวยการ : เรามีผู้ใหญ่ระดับผู้บริหารไปเป็นที่ปรึกษาเรื่อนนอนอีก
- ผู้อำนวยการ : ในด้านของวิทยาการที่คัดเลือกมาบรรยาย มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง หรือเปล่าคะ เช่น เข้ากับผู้เข้าฝึกอบรมได้ไหม
- ผู้อำนวยการ : ก็แล้วแต่ทางหน่วยงานที่เราติดต่อไปเขาจะส่งมา ส่วนใหญ่ก็จะเป็นผู้เชี่ยวชาญมาฝึกอบรม แล้วไม่ได้ฝึกของเราที่เดียว เขาจะไปตามเรื่อนจำ บ้าง ไปตามสถานที่ที่คล้ายกันแบบนี้เขาก็มีความรู้ความเข้าใจบ้างพอสมควร
- ผู้สัมภาษณ์ : อันนี้เหมือนเป็นอาชีพเขาเลย
- ผู้อำนวยการ : ค่ะ หน่วยงานที่เราติดต่อไป เขาก็มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ เราไม่สามารถเข้าไปคัดเลือกได้ เช่น พุทธสมาคม อัยการนี้ด้านกฎหมายประชาชน ด้านวางแผนครอบครัว สุขภาพอนามัย หลายๆเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทั่วประเทศ หน่วยงานต่างๆเขาก็จะส่งมาแต่เรื่องที่จะมาใกล้ชิดนี้คงยาก เขาจะหมุนเวียนมาไม่ใช่คนเก่า และที่สำคัญคือเด็กของเราที่หมุนเวียน ออกกว่าเขาจะมาก็ปีละครั้ง การที่จะคุ้นเคยกันค่อนข้างยาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างวิทยาการภายในที่อบรมมีกี่ท่านคะ
- ผู้อำนวยการ : เราแบ่งเป็นกลุ่มนะคะ ทุกวันศุกร์นี้เราจะมีฟื้นฟูปรับสภาพ มีผู้รับผิดชอบแบ่งเป็นกลุ่มอยู่ 4 กลุ่มด้วยกัน แต่ละกลุ่มก็หมุนเวียนดูแลใกล้ชิด
- ผู้อำนวยการ : มีกลุ่มอะไรบ้างคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : แบ่งเป็น 4 คณะด้วยกันที่จะมาดูแลวิทยาการที่มาบรรยาย เป็นเจ้าของแต่ละวันศุกร์ เขาจะเข้ามาหมุนเวียนกัน
- ผู้อำนวยการ : แต่ว่าเจ้าที่เองไม่ได้เป็นวิทยาการที่ไปบรรยาย
- ผู้สัมภาษณ์ : บางที่ผ.เองก็ร่วมเป็นวิทยาการเองด้วย
- ผู้อำนวยการ : อันนี้คือจัดเฉพาะวันศุกร์ แล้วมีวันอื่นๆอีกไหมคะ
- ผู้อำนวยการ : เอดส์นี้เราเดือนละครั้ง ทำความเข้าใจเดือนละครั้ง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจะกำหนดวันไหนอย่างไรคะ
- ผู้อำนวยการ : อันนี้ไม่ได้กำหนดไปบางที่มีแขกมาเยี่ยม เราก็ไม่ได้ดู แต่อันนี้ไม่มีปัญหา เพราะอยู่ใกล้ชิดกันจะนัดกันวันไหนก็ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วธรรมะล่ะคะ
- ผู้อำนวยการ : ธรรมะนี้ทุกวัน เช้านั่งทำวันเช้าเสร็จ วิทยาการคุณจำปีที่หนูสัมภาษณ์เขา จะอบรมแล้วเย็น แล้วบางที่ผ.เองก็ลงไปด้วย
- ผู้อำนวยการ : แล้วพวกที่เรียนสายอาชีพกับสายสามัญนี้เป็นกลุ่มเดียวกันหรือเปล่านั้น

- ผู้สัมภาษณ์ : คือช่วงเช้าจะเรียนสายสามัญ แล้วบ่ายจะฝึกอาชีพ เลือกดุ๊กก็แล้วถ้าบาง
คนเขาเรียนสายสามัญยังไม่จบก็ให้เขาเรียนสายสามัญด้วยแล้วฝึกอาชีพ
ไปด้วย เราก็พยายามชักจูงก็ให้เขาเรียนให้เขาสมัครใจถึงจะสำเร็จนะคะ
แล้วมีสอบวุฒิของ กสท. สอบไม่ผ่านก็เรียนใหม่
- ผู้อำนวยการ : แล้ววิทยากรธรรมะมีแต่พระหรือเปล่าคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : ก็มีทั้งพระ ทั้งคนธรรมดา
- ผู้อำนวยการ : แล้วด้านสุขภาพนี้จากไหนคะ
- ผู้อำนวยการ : จากกระทรวงสาธารณสุข ก็มีโรคทั่วไป โรคเอดส์ โรคหวัด โรคฟัน ที่
เน้นคือเอดส์
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วนักจิตวิทยาในความเป็นจริง เขาได้เอาทฤษฎีมาประยุกต์ใช้หรือเปล่า
- ผู้อำนวยการ : อันนี้แน่นอนเลยคะ ตั้งแต่เริ่มทดสอบไอคิวเขาก็ใช้หลักวิชาของเขา เขา
จัดกลุ่มเขาก็ใช้หลักของเขา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วปัญหาของนักจิตวิทยามีอะไรบ้างคะ
- ผู้อำนวยการ : นักจิตวิทยาต้องทำงานด้านอื่นด้วย เพราะกำลังคนของเราไม่พอขณะนี้
เราก็ให้นักจิตวิทยาช่วยดูแลเด็กของศูนย์ด้วย เด็กของศูนย์คือเด็กที่เกเร
พ่อแม่เลี้ยงไม่ไหวเอามาฝาก ตอนนี่เกือบ 70 คนแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่าเด็กพรบ.นี้ 100 กว่าคน
- ผู้อำนวยการ : ประมาณ 150 คนคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : ตรงนี้มีการทำกลุ่มบำบัดไม่คะ
- ผู้อำนวยการ : มีคะ ตรงนี้เป็นเรื่องของนักจิตวิทยาเขาทำ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเรียนทั้งวันเขาเอาเวลาที่ไหนมาทำกลุ่มบำบัด
- ผู้อำนวยการ : เขาจะทำตารางสอนหมุนเวียนไป นักจิตเขาจะมีตารางสอน คือกลุ่มนี้เรา
จะแยกเป็นกลุ่มใหญ่ๆเลย เป็นกลุ่มโรคเอดส์ กลุ่มเด็กคือ กลุ่มมีปัญหา
กลุ่มปัญญาอ่อน และนักจิตก็จะดูเป็นกลุ่มๆไป
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเขามาฝึกอบรมอาชีพ อาชีพที่เราคัดเลือกมีความเกี่ยวข้องกับตลาด
แรงงานมั้ยว่าตลาดต้องการงานด้านไหน
- ผู้อำนวยการ : ก็ถือว่าตอนนี้ตลาดต้องการ อย่างเสริมสวยตัดเย็บเสื้อผ้าตลาดต้องการอยู่
แล้ว เราก็มีงานสำนักงานสอนพิมพ์ดีด การทำบัญชีเบื้องต้น ภาษา
อังกฤษ บุคลิกท่าทางก็จะมีรวมอยู่ในนั้นด้วย และมีคอมพิวเตอร์ด้วย แต่
ก็ยังไม่ครบกำลังขอลู่อยู่ อย่างอาทิตย์ที่แล้วก็ขอของจันทระเกษมมา ขอ
ของเก่าๆเขามาใช้

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการหาตลาดรองรับแรงงานมั๊ย อย่างเช่นไปติดต่อนายจ้าง
- ผู้อำนวยกา : เราพยายามเน้นการช่วยตัวเองมาก โดย เรามีมูลนิธิบ้านเกร็ดตระการเป็น ตัวช่วยสนับสนุน อย่างเด็กเรียนตัดผม เราก็หาเครื่องมือตัดผมมาให้ การ เลือคนจะมีคณะกรรมการ มีนักสังคม มีครูฝึกอาชีพ คัดเลือกคนที่ตั้งใจ มีความขยัน มีความประพฤติดี ที่ไม่เอาทุนที่ให้ไปเสียเปล่า อย่างตัดผมนี้ ไม่อดตาย เข้าไปในหมู่บ้านเขาก็ได้แล้ว แล้วตัดเย็บเสื้อผ้าเราก็ซื้อจักรให้ มีรายหนึ่งขยันมาก รายงานผลมาว่าจะมาขอจักรอีกเครื่อง มีอีกอย่างคือ ขยายอาหาร ส่วนใหญ่เราจะกลับไปทำที่หมู่บ้าน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนใหญ่เวลาเขาเลือกอาชีพ เขาพยายามต้องเลือกอาชีพที่ไม่ต้องทำ งานร่วมกับคนอื่น เป็นงานที่อิสระ เช่น ค้าขาย เวลาที่เขาทำงานร่วมกับ คนอื่น เขามีความอ่อนไหวกลัวคนอื่นรู้ว่าม้อชีพนี้มั๊ย
- ผู้อำนวยกา : ค่ะอันนี้ส่วนใหญ่เขาจะมีปมด้อยติดตัวติดใจเขาเลย ส่วนใหญ่เราก็แนะนำ ให้ทำงานอิสระไปเลย
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการใช้สื่ออะไรบ้าง
- ผู้อำนวยกา : ก็มี ไอเวอร์เฮด วีดีโอ มีเสียงเพลง ทั้งดนตรีไทย ดนตรีสากล พยายาม แทรกหมด
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วสื่ออะไรที่เขาสนใจที่สุด
- ผู้อำนวยกา : ดนตรีนี่ชอบมาก อะไรที่เป็นบันเทิงเขาจะชอบตรงนั้น เพราะว่าชีวิตเขาก็ เครียดหนักหนาสาหัสมาเยอะแล้ว อะไรที่ทำให้เขาชุ่มชื่นได้มากเขาก็จะ ดึงมาช่วยตัวเอง อย่างวีดีโอที่มีดาราส่งแสดงเขาจะชอบมาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมเราถึงไม่ผลิตสื่อต่างๆแบบนี้ที่เขาสนใจ
- ผู้อำนวยกา : เราก็อยากทำแต่มันแพงมาก นี่เรากำลังคิดว่าจะทำสื่อผลิตของเรา แต่ ราคาเป็นแสน และคนที่เข้ามาสนับสนุนตรงนี้ เขาก็ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ เรามีการจัดอันดับผู้ด้อยโอกาส เราอยู่อันดับสุดท้ายเลย อย่างพิการ ตาบอด เด็กอ่อน คนแก่ มีแต่คนยินดีให้ แต่ตรงนี้คนจะไม่ค่อยให้
- ผู้สัมภาษณ์ : เป็นเพราะเขาไม่ค่อยให้ความสำคัญ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น
- ผู้อำนวยกา : เขารู้สึกรังเกียจเลยจึงทำให้ยากไปหมดในการที่จะทำอะไร
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าการใช้สื่อในนี้ สื่อใดมีความสำคัญที่สุด
- ผู้อำนวยกา : คิดว่าสื่อบุคคล แล้วสื่อทีวีก็มีให้ดูประจำเรื่อนนอน
- ผู้สัมภาษณ์ : ให้ดูช่วงไหน
- ผู้อำนวยกา : ตั้งแต่กินข้าวเสร็จ ขึ้นเรื่อนก็ดูทุ่มหนึ่งถึงสี่ทุ่ม และตอนนั้นในสถาน

สงครามนี้ก็กำลังทำโครงการเสียงตามสาย จะเปิดช่วงเช้า กลางวัน เย็น
เมื่อมีเสียงตามสายเราจะทำการตอบปัญหาทางเสียงตามสาย โดยให้เขา
จัดรายการกันเอง แล้วก็อาจมีเจ้าหน้าที่คอยช่วย อาจจะมีการตอบ
ปัญหาว่า อย่างเช่น จะต้องอยู่นานเท่าไรจะต้องทำอะไรบ้าง จะมีกล่อง
รับคำถาม

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการควบคุมสื่อภายนอกอย่างไร เช่น จดหมายจากทางบ้าน
- ผู้อำนวยการ : ก็ต้องมีการตรวจ เปิดอ่าน เพราะบางที่เป็นผลร้ายกับเขา นัดหนึ่งบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แต่เขาก็ทราบว่าเขาเปิดอ่าน
- ผู้อำนวยการ : เขาก็รู้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างละคร ไม่มีการควบคุมว่า เรื่องไหนไม่ให้ดู เพราะมีเนื้อหาที่ทำให้
เกิดค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อ
- ผู้อำนวยการ : เราก็ให้ดูเพราะเราพยายามให้เขาเข้าสู่ชีวิตธรรมดาๆเหมือนคนทั่วไป คน
เราอะไรก็ตามที่สามารถตัดสินใจในทางที่ถูกที่ควร เพราะว่าชีวิตข้างนอกไม่
มีใครที่จะตามไปบังคับบัญชาเขา ถ้าเผื่อว่าเขารู้ว่าอันนี้ดี แล้วเขาก็ทำตรง
นี้จะสบายใจมากเลย เราจะได้ประชาชนที่มีคุณภาพ ดีกว่าไปบังคับอยู่
ตลอดเวลา
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการให้คำปรึกษามั้ยเมื่อเขาออกไปแล้ว
- ผู้อำนวยการ : มีโทรศัพท์เข้ามา แวะมาหาบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนนี้มีผู้ติดเชื่อเอสดีกี่คนแล้ว
- ผู้อำนวยการ : ประมาณ 50 คนแล้ว

บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

- เจ้าหน้าที่ : นางสาวสุมาลี กอบจิตติ
- ตำแหน่ง : พยาบาลเทคนิค 5 และวิทยากรผู้ฝึกอบรมด้านสุขภาพอนามัย
- ผู้สัมภาษณ์ : มีตำแหน่งเป็นพยาบาล แล้วต้องเป็นวิทยากรให้การบรรยายเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพอนามัยด้วยใช่ไหมคะ
- วิทยากร : ค่ะ ส่วนใหญ่ดูแลด้านสุขภาพ ดูแลทารก บริบาลทารก แล้วก็มาช่วยตรงนี้ด้วย ตอนแรกอยู่ที่ศูนย์ดูแลเด็กหญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดอุดรธานี แล้วย้ายมาอยู่ที่นี่เมื่อปี 2534 ทำมา 5-6 ปีแล้ว และมาเป็นพยาบาลและวิทยากร
- ผู้สัมภาษณ์ : หัวข้อในการบรรยายแต่ละครั้งใครเป็นผู้กำหนดหัวข้อคะ
- วิทยากร : ก็มีการประชุมผู้อำนวยการและวิทยากร ช่วยกันกำหนดหัวข้อ โดยในวันศุกร์จะมีการบรรยายปรับสภาพจิตใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : ในการบรรยายแต่ละเรื่องใช้เวลาเท่าไร
- วิทยากร : ก็ประมาณ 45 นาที ถึง 1 ชั่วโมง อยู่ที่ว่าวิดีโอมีความยาวเท่าไร เพราะมีการบรรยายสลับกับการเปิดวิดีโอ เรื่องบางเรื่องก็สั้นกว่านี้ก็แล้วแต่
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตัววิดีโอนี้ความยาวประมาณเท่าไรคะ
- วิทยากร : ก็ประมาณ ครึ่งชั่วโมง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราฉายเสร็จก็มีการบรรยายหรือคะ
- วิทยากร : เราฉายให้ดูเสร็จก็มีการมาสรุป เปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่า ช่วงเวลานี้เหมาะสมมั้ยคะ
- วิทยากร : ก็เหมาะสม ส่วนใหญ่ร่วมเวลาซักถามก็สักชั่วโมงหนึ่ง ถ้านานเกินไปจะเบื่อกันขึ้นอยู่กับว่า เขามีปัญหาเล็กน้อยแค่ไหนด้วย
- ผู้สัมภาษณ์ : เขามีความกระตือรือร้นในการอยากรู้เรื่องต่างๆมั้ยคะ
- วิทยากร : เขาไม่ค่อยใส่ใจเหมือนเด็กนักเรียน ความรู้ของที่นี่ก็หลายระดับอายุ ไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้ามีความรู้สูง เขาจะตั้งใจฟังหรืออายุมากตั้งใจกว่าเด็กๆตรงนี้เกี่ยวมั้ยคะ
- วิทยากร : ตรงนี้ไม่เกี่ยว แล้วแต่ว่าใครสนใจ หรือบางคนเคยรู้จักข้างนอกมาแล้วก็จะไม่สนใจ แต่บางคนก็ไม่รู้เลย อย่างโรคเอดส์นี่ บางคนไม่รู้เลยว่าติดอย่างไร เป็นอย่างไร พวกนี้มาจากแหล่งต่างๆกัน บางคนไม่สนใจ บางคนไม่คิดว่าจะมี

- จริงๆ คิดว่าเป็นเรื่องเล่ากันมา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจำนวนผู้ติดเชื้อเอดส์ในนี้มีมากมั๊ยคะ แล้วแยกกันอยู่หรือไม่
- วิทยากร : ตรงนี้ไม่ทราบค่ะ ต้องเช็คกับฝ่ายทะเบียน แต่ไม่ได้แยกกันอยู่ค่ะ เราจะทราบ
ว่าใครเป็น แต่จะไม่บอกพวกเขาว่าใครเป็น กลัวเกิดการแบ่งแยก หรือ
รังเกียจกัน นอกจากจะเป็นถึงขั้นรุนแรงเขาก็จะรู้กันเอง เรายกษาไม่ได้ เราก็
จะส่งโรงพยาบาล แต่เราก็ให้เขาคิดว่าทุกคนต้องเป็น คือ เธอก็ต้องคิดว่าครู
เป็น ครูก็คิดคิดว่าเธอเป็น เพื่อป้องกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนี้มีผู้เข้าฝึกอบรมที่บ้านเกร็ดตระการกี่คน
- วิทยากร : มีประมาณ 250 คน แบ่งเป็นโสเภณีร้อยละคน เรียกว่า เด็กพรบ. และ เด็ก
ศูนย์ เด็กศูนย์ คือ เด็กที่เกรมีแนวโน้มว่าจะเป็นในอนาคต หรือ พ่อแม่เลี้ยง
ไม่ไหวจะส่งมาฝึกอบรมกับเรา เด็กพรบ.จะมีผ้าขริบตรงแขนเสื้อ ใส่เสื้อสีฟ้า
เหมือนกัน เพื่อให้ดูเรียบร้อย แล้วคนไม่ค่อยสังเกตว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กพรบ
หรือ เด็กศูนย์
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วผู้เข้าฟังการบรรยาย เราให้ 200 กว่าคนนี่ มาฟังพร้อมกันทีเดียวหรือคะ
- วิทยากร : ก็แล้วแต่คะ ถ้าวันศุกร์ที่มีการปรับสภาพพื้นฟูจิตใจ ก็มาทั้งหมดในห้องประชุม
แต่ถ้าบรรยายกลุ่มย่อยก็มาเฉพาะอังคาร แต่ทุกคนได้ดูหมดเลย เพียงแต่
ช้าหรือเร็ว อย่างอังคารนี้เป็นคนที่เข้ามาใหม่ เพราะตอนนี้มีแบ่ง พรบ. เก่า
ใหม่ พรบ.ใหม่ ประกาศใช้ 21 ธันวาคม 2539 ฉบับ 2503 ยกเลิกแล้ว ที่จะให้
เฉพาะหญิงโสเภณีที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เข้ามาอยู่บ้านเกร็ดตระการ ถ้าอายุเกิน
กว่านั้นไม่ต้องมาอยู่ที่นี่ ซึ่งแต่เดิมไม่จำกัดอายุ แต่ พรบ.ใหม่ทำให้เกิดการโกง
อายุ เขาก็บอกว่าเกินกันทั้งนั้น เพราะบัตรประชาชนไม่มี ตั้งแต่เดือนธันวาคม
ที่ประกาศใช้ มีโสเภณีที่ถูกจับมาแค่ 9 คน แต่ พรบ.ใหม่นี้ต้องมาอยู่ 2 ปีครึ่ง
เพราะถือว่าเด็กมาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าจะระยะเวลาที่อบรมปีหนึ่งกับสองปี นี้แตกต่างกันบ้างมั๊ยคะ
- วิทยากร : แตกต่าง เพราะเด็กในวัยนี้ เป็นเด็กที่อยู่ในวัยศึกษา จะต้องได้รับการศึกษา
เพราะถ้าออกไปก็ไม่ได้เรียน และช่วงเวลาเยอะนั้นน่าจะเปลี่ยนแปลงความคิด
และพฤติกรรมได้ดีขึ้นกว่าหนึ่งปี
- ผู้สัมภาษณ์ : เราใช้เทคนิคอย่างไร ในการให้เขาเปลี่ยนความคิดและทัศนคติ
- วิทยากร : ก็ให้ดูวีดีโอ และเวลาที่เขามาหาเรา เวลาเจ็บป่วย เราก็พูดคุยสอดแทรกความรู้
ต่างๆอย่างโรคเอดส์ ถ้าใครสงสัยมาถามก็จะอธิบายเพิ่มเติม ก็จะถามว่าที่
บรรยายไปที่ดูวีดีโอจำได้มั๊ย ถ้าจำไม่ได้ก็จะสอนจะบอกให้ใหม่

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีทัศนคติกับผู้เข้าฝึกอบรมอย่างไรคะ
- วิทยากร : ก็อคตินี้คงไม่มี ก็รู้สึกว่าเขาเป็นผู้ด้อยโอกาส บางคนมีปัญหาผลักดัน แต่บางคนก็สมัครใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : ปกติที่เขามาคุยเป็นปัญหาเกี่ยวกับอะไร อะไรที่เขาสนใจ
- วิทยากร : ก็ส่วนใหญ่ก็เป็นปัญหาชีวิต ปัญหาครอบครัว เรื่องโรคเอดส์นี่ช่วงหลังรู้สึกสนใจกันเยอะมาก ทางเราก็ให้ความรู้เต็มที่ อย่างวันเอดส์โลก เราก็จัดกิจกรรมทำบอร์ด หรือ เชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านนี้มาจากข้างนอก จากกระทรวงสาธารณสุข มีการวางแผนครอบครัว
- ผู้สัมภาษณ์ : ใช้สื่อประเภทใดในการบรรยาย แล้วอุปกรณ์ด้านสื่อต่างๆมีเพียงพอหรือไม่
- วิทยากร : มีวีดีโอให้ดู แผ่นพับ เราไม่ได้ผลิตเอง ขอเขามาทั้งนั้น แล้วแต่ว่าเขาสนใจหรือไม่สนใจ ก็คิดว่าไม่เพียงพอค่ะ มีวีดีโอ แผ่นพับ โปสเตอร์ สื่อวิทยุนี้ไม่มี
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าสื่อใดที่พวกเขาสนใจมากที่สุด
- วิทยากร : ก็คง วีดีโอ เพราะบางคนอ่านหนังสือไม่ออกก็ดูได้ แล้วมีภาพและเสียงน่าสนใจ แต่ก็แล้วแต่บางม้วนที่ตีหน้อย เขาก็สนใจนะ อย่างที่มีดวงตา ตุงคมนตรี ก็ดูเป็นเรื่องเป็นราวดี เขาจะชอบ และบางทีก็มีเอาคนที่เอดส์แล้วมาออก อันนี้ก็ตีเหมือนกัน เขาบอกว่าควรทำตัวอย่างไร และให้กำลังใจผู้ที่เป็น
- ผู้สัมภาษณ์ : วีดีโอเรื่องโรคเอดส์นี้มีความยาวเท่าไรคะ
- วิทยากร : ก็มีเป็นชั่วโมงเหมือนกัน ถ้าเป็นชั่วโมงเขาจะไม่ค่อยสนใจ แต่ก็แล้วแต่เรื่อง มันมีคนหลายระดับ เราเปิดให้ดูทีละเรื่อง ถ้าโรคเอดส์ก็ดูเฉพาะเรื่องโรคเอดส์ แต่ก็ดูถ้าเขาไม่สนใจก็จะปิดและใช้เป็นวิธีพูดคุยแทน บางทีนาน ก็เอามาทวนให้ดูใหม่ บางทีเว้นระยะคุยกับเขา ก็ลืม บอกจำไม่ได้ บางคนก็ตอบได้ พอว่างคุยกับเขาก็บอกไหนลองทวนให้ฟังซิ จำได้แค่นั้น
- ผู้สัมภาษณ์ : ปกติวีดีโอที่ให้ดูเกี่ยวกับสุขภาพ ให้ดูอาทิตย์ละครั้ง หรือว่าแล้วแต่
- วิทยากร : อันนี้ไม่ได้กำหนดตายตัว แต่วันศุกร์ จัดไว้ตามตาราง เป็นความรู้หลายอย่าง เช่น ศุกร์อาจจะเรื่องเกษตร ศุกร์หน้าเรื่องธรรมะ พุทธศาสนา ศุกร์ต่อไปเรื่องสุขภาพ
- ผู้สัมภาษณ์ : นอกจากวันศุกร์ ก็ไม่มีการบรรยายเรื่องสุขภาพ
- วิทยากร : ก็แล้วแต่วันสำคัญค่ะ อย่างวันเอดส์โลก ปกติเป็นการให้การศึกษามากกว่า อย่างการดูแลตัว สุขวิทยา ซึ่งสมัยนี้เด็กเขาก็ดูแลตัวเองอยู่แล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : การประเมินการรับรู้ของสื่อและการบรรยาย
- วิทยากร : เราก็จะถามปัญหาและสรุปให้อีกที แล้วถ้ามีเวลา ก็จะคุยในลักษณะที่เป็นส่วน

- ตัว เชีคว่าเขาเข้าใจหรือไม่เข้าใจตรงไหน คือว่า เสาร์ อาทิตย์ บางอาทิตย์ก็จะอยู่เวร เขาจะมาคุย เราก็จะถามเขาว่าเขาเข้าใจไหม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างวิดีโอนี้ คิดว่าควรปรับปรุงอะไรมั๊ยคะ
- วิทยากร : เราไม่สามารถที่จะปรับปรุงได้ เพราะเราขอเขามาทั้งนั้น คือ เราก็ดูถ้ามีอะไรซ้ำๆเราก็จะตัดไปเลย แต่อยากให้เราทำในเรื่องโรคเอดส์ให้น่ากลัวกว่านี้ ตอนนีเห็นเป็นคนมีดๆ ไม่มีภาพที่น่ากลัว แต่มันเป็นเหมือนดาบสองคม ถ้าเราทำให้น่ากลัวคนที่เป็นอย่างนั้นก็ตกใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้าผู้เข้าฝึกอบรมไม่สนใจ เรามีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร
- วิทยากร : ก็ดูว่าเขาสนใจมั๊ย ถ้าไม่สนใจ เช่น เวลาดูวิดีโอ เราก็กดแล้วมาพูดแทน แล้วให้เขาเสนอความคิดเห็น
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการสร้างความสนใจ ดึงดูดใจในการบรรยายอย่างไร
- วิทยากร : ตรงนี้ ก็คือเขาคุ่นกับเราแล้ว สนทนกับเรา แต่บางที่เขาก็ไม่เชื่อเราเหมือนกัน อย่างอยู่บ้านเดียวกัน ต้องเชิญวิทยากรมาบรรยาย
- ผู้สัมภาษณ์ : มีวิธีไหนแนะนำให้เขาเปลี่ยนทัศนคติความเชื่ออย่างไร
- วิทยากร : อันนี้ก็พยายามหลายจุด ทั้งฝ่ายสังคม นักจิตวิทยา ในการพูดคุยกับเขา เวลาเขามาถามถึงปัญหาด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ เราก็ต้องย้อนกลับไปว่าถ้าเขาโชคร้ายเกิดติดเอดส์เงินที่เขาหามาได้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร มันคุ้มกันตรงนี้มั๊ย ถ้ามีบุตรก็ไม่สามารถเลี้ยงดูได้ เราอาจจะตายซะก่อน แต่ถ้าอยู่ตามภาษาเราๆ ได้น้อยแต่เราอย่าไปดูคนอื่นเขา พอลูกพอกินได้ความอบอุ่นในครอบครัว ตรงนี้ให้เขาคิด แล้วเปรียบเทียบเอง คือ อยากให้เขาตัดสินใจเอง และให้ความรู้ว่า ที่เขามาทำตรงนี้จะได้รับโรคภัยอะไรบ้าง จะเกิดอะไรบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาคุยกับเขา เราประเมินว่าเขาเชื่ออย่างไร
- วิทยากร : บางคนก็มีความคิดดี ดูจากการพูดจาหนักแน่น บางคนก็บอกว่าจะมีความจำเป็น บางคนก็บอกว่าเชื่อเขา แต่แล้วก็กลับไปประกอบอาชีพเดิมอีก วัดไม่ได้มันยาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าบรรยายที่นี้เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ แตกต่างจากที่อื่นอย่างไรคะ
- วิทยากร : พี่ไม่เคยเป็นวิทยากรมาก่อน เป็นแต่เพียงพยาบาล เลยไม่ทราบคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่า ผู้เข้าฝึกอบรม เวลาฟังเขาเชื่อเพราะ เขาเชื่อถือในตัวเรา หรือ เพราะเราชูประเด็นความสำคัญ
- วิทยากร : คือ เวลาที่เขามาคุยกับเรา ก็ให้เขาไป แนะนำเขาไป แต่ถ้าเขาไม่ได้เข้ามาหาเรา ก็ไม่ได้คุย นอกจากมีเวลาว่าง เราจะต้องสนทนกับเขา มาบอกครุ หนุ่ยอยาก

คุยกับครู กลุ่มไหนที่กล้ามากก็จะกล้ามาอยู่นั้นแหละ กลุ่มหนึ่งเขามา 2 คน 3 คน ถ้าเรื่องไหนที่เป็นเรื่องกว้างๆก็จะคุยรวมไปเลย อย่างปัญหาโรคภัย สุขภาพ ถ้ามีเวลาเขามาหาเรา ก็จะสอดแทรกเข้าไปทุกอย่าง ในด้านการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วปัญหาด้านสุขภาพกับปัญหาส่วนตัว อันไหนที่เขาเข้ามาปรึกษาเรามากกว่ากันคะ

วิทยากร : ก็สลับกันไป ปัญหาที่เจอที่เข้ามาคุยด้วย คือ บางคนคิดถึงบ้าน และเขาคิดว่าทำไมต้องเอาเขามาไว้ที่นี่ เราต้องถามย้อนกลับไปที่ เขาทำอะไร สร้างปัญหาอะไรให้กับครอบครัวบ้างคะ เลยต้องมาอยู่ที่นี่ เวลาที่เขามาปรึกษาเราๆก็ให้เขาเต็มที่ค่ะ

สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

- เจ้าหน้าที่ : นายจำปี รัศมี
- ตำแหน่ง : ครูฝึกวิชาชีพ และ วิทยากรผู้ฝึกอบรมธรรมะ
- ผู้สัมภาษณ์ : คุณจำปี อยู่แผนกไหนคะและทำงานที่นี่มานานหรือยังคะ
- วิทยากร : ผมอยู่ตัดผมชายครับ ตอนแรกอยู่ทอผ้า ผมเป็นครูฝึกอาชีพที่นี้มาตั้งแต่ปี 2518 สอนทอผ้ามาตลอด จนปี 2538 นำทอวมเครื่องปี 2539 เลยต้องยกเครื่องให้ศูนย์ลำปางไป ปัจจุบันนี้ก็สอนวิชาชีพตัดผมชายและผู้หญิงไปด้วย แล้วก็พาเขาไปฝึกอบรมข้างนอก ไปตามโรงเรียน ให้ตัดผมนักเรียน ซึ่งเขาก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพราะเขาได้ประโยชน์
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเรียนครบตามหลักสูตรการฝึกอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้หรือเปล่านั้น
- วิทยากร : ครบครับ 6 เดือน 9 เดือน ภาคปกติ ภาคสมทบ เขาต้องสอบ มีฝ่ายฝึกอบรมของวิทยาลัยครูโพธาราม จังหวัดราชบุรี มาสอบ แล้วก็ให้วุฒิบัตร
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วช่วงเวลาในการฝึก มีการฝึกทุกวันหรือเปล่านั้น
- วิทยากร : เรียนทุกวันครับ ฝึกทุกวัน ก็มีคนมาจ้างทอ มีคนสั่งทอ เรามีชื่อมากครับ บ้านเกร็ดตระการฝีมือดี เพราะเราอาศัยประสบการณ์ ได้ความรู้จากวิทยาลัยโพธาราม ได้ความรู้มาจากสถาบันเอกชน จากโรงงาน เรียกว่าลักจำสิ่งที่ดีมาไว้ เราสอนทุกวันตั้งแต่ 9.00 น. - 15.30 น. สอนทฤษฎีบ้าง ปฏิบัติบ้าง แล้วเอามาแก้ไข หนูตัดไม่ค่อยดีนะ หนูต้องแก้ลักษณะนี้นะ เดี่ยวนี้เก่งครับ เด็กสมัยนี้สนใจครับ มีหลากหลายอาชีพที่พวกเขาสนใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตัดผมชายตอนนี้มีกี่คนคะ
- วิทยากร : มี 19 คนครับ ให้เขาสมัครใจตัดสินใจเรียน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนใหญ่เขาชอบเรียนสาขาอะไรคะ ที่เด็กไปลงเลือกเยอะ
- วิทยากร : ที่เลือกเยอะ ก็มีตัดเย็บหญิงตัดเย็บชาย ทอผ้าก็กระตุก ของผมระดับปานกลาง เพราะของผมต้องตัด เพราะต้องใช้หุ่น อยู่ตรงนี้ต้องใช้มีดโกน ต้องคอยระวัง ต้องดูแลให้ทั่วถึง แล้วต้องระวังเรื่องโรคเอดส์ด้วย เพราะเผื่อมีติด ต้องตัดคนที่ไม่เป็นเอดส์และต้องเลือกเด็กที่ไม่เป็นเอดส์ด้วย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่นี้มีการแบ่งหรือเปล่านั้น ว่าใครเป็นไม่เป็นโรคเอดส์ แยกกัน หรืออย่างไร
- วิทยากร : ไม่หรอกครับ

- ผู้สัมภาษณ์ :** แล้วสมมุติว่าเป็นเอดส์มาสมัคร มีวิธีบอกอย่างไรคะว่าไม่ให้เรียน
- วิทยากร :** ตรงนี้เป็นเรื่องของฝ่ายฝึกอบรมที่เขาจะพูดคุย คือฝ่ายพยาบาลจะแจ้งมาอีกที่ว่าเป็นเอดส์หรือไม่เป็น
- ผู้สัมภาษณ์ :** แล้วคิดว่าที่ฝึกอาชีพ เก้าโมง ถึงบ่ายสาม นี้นานเกินไปหรือเหมาะสมคะ
- วิทยากร :** ไม่เยอะครับเราเพิ่มกิจกรรมอื่นเข้าเสริมไม่ใช่เราเรียนทั้งวัน เว้นแต่ตอนฝึกตั้งแต่บ่ายโมงถึงสี่โมง ยิ่งเขาทำมากเท่าไรความชำนาญเขาก็จะเกิดขึ้น ทั้ง 19 คน มาเรียนพร้อมกันเลยแต่เวลาออกไปฝึกเราจัดกลุ่มๆละ 9 คน ฝึกตามโรงเรียน แต่บางที่เพื่อนเขาก็มาทำผมบ้างเราก็แนะนำวิธีต่างๆให้ เช่น วิธีตัดลองทรงทำอย่างไร
- ผู้สัมภาษณ์ :** แล้วเราไปติดตามโรงเรียน เด็กนักเรียนทราบไม่คะว่าเรามาจากไหน
- วิทยากร :** เด็กนักเรียนไม่ทราบแต่ครูเขาก็ให้ความร่วมมือดี
- ผู้สัมภาษณ์ :** มีปัญหาที่พบในการฝึกอาชีพหรือเปล่าคะ เช่น เด็กหัวขำรับไม่ได้
- วิทยากร :** ที่แผนกผมไม่มี เขาเข้าไปนิดหน่อยเท่านั้นเอง พวกช่างตัดผมต้องมีพรสวรรค์บางคนเป็นเร็ว บางคนก็ไม่ช้าเท่าไร 3-4 หนักก็เป็นแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ :** แล้วคิดว่าเมื่อเขาออกจากบ้านเกิดตระการไปแล้ว เขาจะออกไปประกอบอาชีพช่างตัดผมหรือเปล่า
- วิทยากร :** ขณะนี้เรากำลังทดลองอยู่ เรามีทุนเป็นเครื่องมือที่และอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการตัดผม แล้วแต่เขาจะขอ วันที่ 18 นี้เราจะมอบเครื่องมือให้ รุ่นหนึ่ง 3 คน 4 คนบ้างแล้วแต่เงิน
- ผู้สัมภาษณ์ :** ในกรณีที่ไม่ได้รับทุน เขาออกไปเป็นลูกจ้างร้านตัดผมก่อนใช้ใหม่คะ
- วิทยากร :** เครื่องมือก็ไม่แพงหรอกครับ แค่ 2,000 กว่าบาท 2,200 2,400 ไม่เหมือนเสริมสวยๆ ใช้นามากกว่า ครูถามหนูเอ๋ย บ้านหนูมีอยู่กี่หลังคาเรือน เขาบอกว่ามี 300 หลังคาเรือน นั่นแหละเสือนอนกิน ตัดผมคนในหมู่บ้าน ไม่อดตายอาชีพเก่าเลิกซะ
- ผู้สัมภาษณ์ :** แล้วดูท่าทางเหมือนเขาอยากเปลี่ยนอาชีพใหม่คะ มีวิธีการตรวจสอบอย่างไรว่าเขาจะเอาความรู้จากการฝึกอบรมไปใช้
- วิทยากร :** เราอยู่ตรงนี้เราก็คิดว่าเขาจะไปประกอบอาชีพที่ฝึกไป แต่พอออกไปอยู่สังคมภายนอกแล้วออกไปสู่สังคมอีกรูปแบบหนึ่ง เราไม่สามารถประเมินผลตรงนั้นได้ ถ้าเพื่อเขาตอบจดหมายเรามา เราก็จะรู้ว่าเขาได้เอาความรู้ของเราไปใช้ได้หรือไม่ เรามีการติดตามผลว่าเขาไปทำอะไร และถามบ้านใกล้เคียงว่าเขาทำอะไร บางที่เราก็ไปเยี่ยม อาชีพตัดผมนี้เป็นอาชีพที่ดีที่สุด เพราะหางานง่าย

- ที่สุด
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่า 6 เดือนนี้เพียงพอต่อการฝึกอาชีพหรือไม่
- วิทยากร : เพียงพอครับ
- ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าเด็กไม่สนใจเรียนเรามีวิธีทำอย่างไร
- วิทยากร : ของผมมีแต่เด็กกระโจนเข้าใส่ เพราะงานมันง่าย
- ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนี้มีกี่สาขาที่เปิด
- วิทยากร : มีก็กระดูก ตัดผมชาย เสริมสวย เคาะกรรม ทอพรหม งานช่างประดิษฐ์ โภชนาการ ตัดเย็บหญิง บริบาลทารก จักสาน นี่สำหรับเด็กหัวขี้ที่เรียนอะไรไม่ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วนอกจากคุณลุงจะสอนตัดผมชาย ยังเป็นวิทยากรฝึกอบรมธรรมะด้วยใช่ไหมคะ
- วิทยากร : ครับ ผมเป็นวิทยากรฝึกธรรมะด้วย ฝึกตรงนี้ (เป็นห้องโถงใหญ่) ฝึกตอนเช้า และตอนเย็น เช้า 8 โมงครึ่ง ถึง 9 โมงครึ่ง แล้วตอนเย็น 15.30 ถึง 16.30 ตอนเช้านานหน่อยเพราะต้องนั่งสมาธิ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วผู้เข้าฝึกอบรมตื่นกี่โมงคะ
- วิทยากร : 6 โมง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก่อน 8 โมงครึ่งเขาทำอะไรคะ
- วิทยากร : เขาทำกิจวัตรของเขา อาบน้ำแต่งตัวมาทานข้าว 7.30 ล้างจานเสร็จเรียบร้อย 8.30 ตีกระดังมารวมกัน ฟังธรรมะเสร็จนั่งสมาธิ 9.30 เสร็จก็เรียกไปตามแผนกต่างๆ เป็นระเบียบเหมือนทหาร เขาจะมีร.ด. มาฝึกวินัยต่างๆ มาฝึก 4-5 วันต่อครั้ง แล้วแต่โครงการปีละ 2 ครั้ง
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการให้บรรยายธรรมะทุกวันหรือเปล่านั้น
- วิทยากร : มีครับผมพยายามค้นคว้าให้รู้ถึงบาปบุญคุณโทษ และแผ่เมตตา ช่วงก่อนนั่งสมาธิ ใช้เวลา 10 นาทีไม่มากเกินไป เพราะถ้ามากเกินไปเขาจะเกิดความรำคาญ แต่ในวันศุกร์จะยืดเวลาออกไปนิดหนึ่ง เพราะให้ฟังเทพธรรมะ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้าเขาไม่มานั่งสมาธิหรือฟังการบรรยาย เรามีวิธีแก้ปัญหาอย่างไรคะ
- วิทยากร : ทุกคนต้องมาครับ ไม่มีข้อยกเว้น เว้นแต่ทำงานในโรงครัว เพราะเขาจะมีหัวหน้าหอคอยปกครองกันเอง และมีการทำโทษถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎ
- ผู้สัมภาษณ์ : หัวหน้าหอนี้คือเจ้าหน้าที่ หรือพวกเขาตัวเอง
- วิทยากร : พวกเขาตัวเอง เขาจะมีหัวหน้าเรือนนอน จะควบคุมให้อยู่ในกรอบให้เป็นระเบียบ

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหัวหน้าเรื่อนนอนนี้เขาคัดขึ้นมาอย่างไร
- วิทยากร : พวกเขาคัดกันเอง ตามสังคมของพวกเขา บางคนมาอยู่ 3เดือน 4เดือนก็ได้ เป็นหัวหน้า
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหัวหน้าขอเขามีวิธีการทำโทษอย่างไรคะ
- วิทยากร : ก็มีในลักษณะการให้การตักน้ำ ตัดหญ้า
- ผู้สัมภาษณ์ : ในการสอนธรรมะได้ข้อมูลมาจากไหนคะ
- วิทยากร : ลูกชายผมเขาบวชที่วัดอัมพวัน หลวงพ่อจรัส ทางวัดเขาก็ให้หนังสือธรรมะ ผมก็ศึกษามาสอนที่นี่ ก็เอาเรื่องง่ายๆเพราะเรื่องลึกๆเขาไม่รู้หรือก ส่วนใหญ่เอาศีล 5 มาแทรกไว้ ถ้าทุกคนมีธรรมะก็ไม่วุ่น พวกมุทิตา อุเบกขา กิณานุกูลสอนให้พอรู้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการยกตัวอย่างนิทานชาดก หรือเปล่าคะ
- วิทยากร : ก็มีนิทานยกบาปบุญคุณโทษ
- ผู้สัมภาษณ์ : เราใช้สื่ออะไรประกอบการบรรยาย
- วิทยากร : ไม่มีสื่อวิทยุ มีแต่แผ่นพับกับวิดีโอ สื่อแผ่นพับอันนี้เราได้มาจากข้างนอก จากพุทธสมาคม ของทหารก็มี แล้วเราก็เชิญพระอาจารย์ต่างๆ เช่น พระพยอม ก็จะมีวิดีโอเกี่ยวกับธรรมะมาเปิดให้ดู
- ผู้สัมภาษณ์ : สื่อที่ใช้ในการบรรยายส่วนใหญ่ใช้สื่ออะไรคะ
- วิทยากร : แผ่นพับเยอะ และมีหนังสือวัดธรรมกาย ที่วัดธรรมกายกับที่นี้เป็นกันเอง เพราะเราส่งเจ้าหน้าที่ไปฝึก
- ผู้สัมภาษณ์ : คิดว่าสื่อต่างๆมีเพียงพอในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ พฤติกรรมหรือไม่
- วิทยากร : แผ่นพับ วิดีโอ ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องศีล 5 ก็คิดว่ามีเพียงพอครับ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าภาพในวิดีโอดึงดูดใจไหมคะ เช่น ถ่ายภาพสวย มีการจัดทำเป็นละครสั้นๆใหม่ให้ดูสนุก
- ผู้สัมภาษณ์ : ไม่มีครับ มีแต่พระมาเทศน์เฉยๆ
- วิทยากร : แล้วเขาสนใจไหมคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : ก็ยังงั้นๆแหละครับ
- วิทยากร : แล้วคือว่าน่าจะปรับปรุงสื่อให้น่าสนใจไหมคะ
- ผู้สัมภาษณ์ : ก็น่าจะมี กำลังคิดริเริ่มหาอะไรใหม่ๆ แปลกๆ แต่ตอนนี้ยังไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าสื่ออะไรใช้ในการอบรมที่ดีที่สุด
- วิทยากร : คิดว่าสื่อวิดีโอ เพราะมีทั้งภาพและเสียง แผ่นพับบางคนอ่านหนังสือไม่ออกก็

- ลำบากเหมือนกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพวกที่มีปัญหาด้านสุขภาพจิต ท้อแท้ใจ วิตกกังวล อันนี้มีการอบรมอะไร เป็นพิเศษแก่คนกลุ่มนี้หรือเปล่าคะ
- วิทยากร : อันนี้ให้นักจิตวิทยาเขาดูแล ของเราไม่ได้แบ่งเลย
- ผู้สัมภาษณ์ : เวลาเราฝึกอบรม เปิดโอกาสให้เขาถามหรือเสนอความเห็นหรือเปล่า
- วิทยากร : เราใช้ยกตัวอย่าง อย่างผมแต่ก่อนไม่มีบ้านอยู่ ตอนนี้มีบ้านอยู่ เพราะผลบุญ ขนาดเราเงินเดือนเท่านั้น บุตรได้รับการศึกษาดีทั้งสองคน ผมได้เป็นข้าราชการดีเด่นปี 2539 ยกตัวอย่างแบบนี้ว่าทำอะไรจะสะท้อนเข้าตัวเอง ส่วนใหญ่เขาก็ไม่ถามให้สวดพระไตรปิฎกและชินบัญชร บางคนเห็นภาพหลอนเห็นมีคนมาหา พอสวดพระไตรปิฎกและชินบัญชร ก็ไม่เห็นแล้ว แต่ตั้งแต่มาตั้งพระพุทธรูปตอนผอ.คนนี้ให้มาตั้ง ก็ไม่มีใครเห็นอีก ก็ดีขึ้นไม่มีใครผีเข้า เพราะแต่ก่อนตรงนี้มีคนตายบ่อย และทุกวันพระจะมีการอุทิศส่วนกุศลไปให้
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการประเมินผลในการบรรยายว่าความเข้าใจอย่างไรคะ
- วิทยากร : ก็ดูจากสีหน้า แววตา เวลาเขานั่งสมาธิแล้วจิตใจสงบ ดูว่าตั้งใจทำไหมหรือว่าเขาทำเล่น เราต้องคอยดู และกิจกรรมยาทจะเรียบร้อยขึ้นไม่แข็งกระด้างเหมือนแต่ก่อน พอเดินผ่านเขาจะสวัสดีพ้อ
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างการใช้สื่อวิดีโอ แผ่นพับ เราประเมินว่าเขาเข้าใจยังไง
- วิทยากร : ไม่ได้ประเมินผล เพราะส่วนใหญ่เป็นการนั่งสมาธิ แล้วก็ชี้ให้เห็นบาป บุญ คุณโทษชี้ให้เห็นศีล 5 แล้วทำวัดเสร็จแล้วก็ต้องสวดคำปฏิญาณ 5 ข้อ 1-5 ทุกวันเช้า เย็น 5 ข้อนี้ก็คือศีล 5 นั่นเอง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการกลวิธีในการดึงดูดความสนใจอย่างไร
- วิทยากร : ก็คงให้ความอบอุ่นเป็นส่วนมาก แล้วเราก็ทำเป็นตัวอย่างด้วย เราทำด้วยอย่างนั่งสมาธิ เรานั่งด้วย แล้วก็พยายามหาเรื่อง หาตัวอย่างแทรกเข้ามาๆ ทุกวัน ใครทำก็ได้บุญนะ เพราะเราเนี่ยบาปอยู่แล้ว ส่วนใหญ่เขาจะเชื่อ ทุกคนมีกรรมต่างวาระ ใครทำกรรมดีได้ดี ใครทำกรรมชั่วได้ชั่วทุกคนมีกรรมทั้งนั้น สัตว์ล้านตัวเกิดเป็นคนไม่ได้เกิดง่าย ๆ แล้วก็นั่งสมาธิที่ดีสมัยก่อนนั้น ไม่ได้ทำผอ.คนนี้มาให้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเรียนมาจากไหนคะ
- วิทยากร : วัตรกรรมกาย เรามีไปอบรม 2 รุ่น ผมรุ่น 2 ตอนปี 2538 ระยะเวลา 5 วัน มีการนั่งสมาธิและไปดูระบบเขาทำอะไรมีระบบ ไม่เห็นแก่ตัว แล้วจากนั้นก็นำความรู้ เช่น การนั่งสมาธิมาปฏิบัติกัน

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจากการอบรมธรรมะมีความแตกต่างจากที่อบรมคนธรรมดาทั่วไป เช่น
เข้าใจซ้ำ
- วิทยากร : ไม่ครับ จำเร็วด้วยครับ ก็เท่ากับคนทั่วไป
- ผู้สัมภาษณ์ : ที่เขาเชื่อที่เราสอนเป็นเพราะเขาเชื่อเพราะตัวเขา หรือเชื่อเพราะว่าเนื้อหา
- วิทยากร : เขาทำของเขา เขาเราให้ฟัง อย่างบ้างที่ผมอยู่เวร เขาก็จะมาคุยว่านั่งสมาธิ
แล้วสบายใจ สิ่งชั่วร้ายที่จะมารบกวนไม่มีแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีหลายคนไม่คะ ที่มาคุยแบบนี้กับเรา
- วิทยากร : ก็ประมาณ 20 คนครับ ที่สนิทจริงๆ ส่วนที่เหลือเราก็จะดูหน้าตาเขายิ้มแย้ม
ไหม
- ผู้สัมภาษณ์ : ทั้งหมดไหมคะ ที่ฝึกอบรมและนั่งสมาธิแล้วหน้าตาผ่องใส
- วิทยากร : เกือบทั้งหมดครับ ยกเว้นที่ประสาทไม่ค่อยดีประมาณสัก 20 คน การรับรู้ซ้ำ
สมองไม่ค่อยดี

บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

เจ้าหน้าที่ : นางเจริญจิต ณ สงขลา

ตำแหน่ง : ครูฝึกวิชาชีพชั้น 3

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ทราบว่าจะทำงานที่นี่มานานเท่าไรแล้วคะ

ครูฝึกวิชาชีพ : ตั้งแต่ พ.ศ. 2503

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำไมถึงมาทำงานที่นี่คะ

ครูฝึกวิชาชีพ : ก็มีญาติมาบอก ว่ามีการฝึกอบรมด้านวิชาชีพก็เลยสนใจอยากสอนวิชาชีพ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วฝึกอาชีพอะไรคะ

ครูฝึกวิชาชีพ : คหกรรมคะ

ผู้สัมภาษณ์ : อยู่มานานนะคะแล้วคิดว่า พวกที่เข้ามาฝึกเหล่านี้จะเลิกประกอบอาชีพเดิมได้ไหมคะ

ครูฝึกวิชาชีพ : คิดว่ายาก ยิ่งตอนนี้เขาไม่มีอาชีพ จะไปทำงานอะไรก็ลำบาก เขาก็ต้องไปอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : ทำไม เปอร์เซนต์ที่ได้มาจากบ้านเกร็ดตระการในปี 2539 มีผู้ที่ไม่กลับไปประกอบอาชีพ 55%

ครูฝึกวิชาชีพ : คงจะยากเพราะถ้าอายุเขาน้อยๆจะเลิกเลยยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าอายุเยอะแล้วผู้ชายเขาไม่ต้องการแล้วอาจจะเลิกเอง

ผู้สัมภาษณ์ : จำนวนเจ้าหน้าที่กับผู้ฝึกอบรมคิดว่าเพียงพอหรือเปล่านั้น

ครูฝึกวิชาชีพ : ก็คิดว่าพอ เพราะ พ.ร.บ. ใหม่ก็เด็กน้อยลง

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วได้มีการจัดกลุ่มเด็กหรือเปล่านั้น ว่ากลุ่มนี้ 20 คน อยู่กับเรา อีก 20 คน อยู่กับคนนั้น คนนี้รับผิดชอบ

ครูฝึกวิชาชีพ : ก็มีคะครูที่ฝึกอาชีพ ก็แบ่งเด็กกันไป มี 10 กว่าแผนกนะคะตอนเด็กมาใหม่ๆก็จะให้เด็กทัวร์ก่อนว่าอยากอยู่แผนกอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วถ้าให้คำปรึกษา

ครูฝึกวิชาชีพ : ถ้าให้คำปรึกษาจะมีด้านสังคม ครูแม่บ้าน นักจิตวิทยา

ผู้สัมภาษณ์ : คือเราสอนอย่างเดียว

ครูฝึกวิชาชีพ : สอนไปด้วย ให้คำปรึกษาไปด้วย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาที่เรฝึกอบรมถ้าเขาไม่ให้ความร่วมมือเรามีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร

ครูฝึกวิชาชีพ : ก็สนใจกันทุกคนคะ

บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

- เจ้าหน้าที่ : นางสาวณี มากเกต
ตำแหน่ง : ครูฝึกวิชาชีพชั้น 3
- ผู้สัมภาษณ์ : ทำงานที่นี่มานานหรือยังคะ
ครูแม่บ้าน : ก็ตั้งแต่ปี 2520 ค่ะ
- ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงตัดสินใจมาอยู่ที่นี่
ครูแม่บ้าน : ก็ตอนนั้นเขารับแผนกตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี ก็เลยมาสอนอยู่ที่นี่แล้วเปลี่ยนเป็นโภชนาการ แล้วมาทอพรหม ต้องทำได้หลายอย่าง แล้วก็ย้ายมาอยู่ฝ่ายสังคม แล้วสุดท้าย ผอ.มารู้ว่าพี่เรียนครุมาด้วย ก็เลยให้ย้ายมาอยู่ฝ่ายสังคมสอบประวัติเด็ก ฝ่ายเยี่ยมญาติ ทำหลายอย่าง พื่ออยู่มานานแล้ว แล้วตอนนี้อยู่ฝ่ายการศึกษา เป็นครูการศึกษา
- ผู้สัมภาษณ์ : ที่พี่มีประสบการณ์มานาน คิดว่าเขาจะเปลี่ยนอาชีพมั๊ย
ครูแม่บ้าน : มีน้อยค่ะ ที่เขาจะเปลี่ยนอาชีพ แต่แต่ละคนต่างมีจิตใจที่จะมุ่งประกอบอาชีพเดิมกลับไปเดิมน้อยมากที่คิดจะประกอบอาชีพใหม่
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างมีสถิติบอกไว้ว่า 55% ไม่กลับไปประกอบอาชีพเดิม
ครูแม่บ้าน : มันมีมากกว่านั้น
- ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าให้กะดูคิดว่ามีกี่เปอร์เซ็นต์
ครูแม่บ้าน : ประมาณ 20% ได้มั้งที่ไม่กลับไปประกอบอาชีพเดิม ก็มีเยอะเหมือนกันที่ถูกจับกลับมาอีก ประมาณ 30% ที่กลับมาใหม่
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพอเขากลับมา เขารู้สึกเบื่อมั๊ย หรือมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง
ครูแม่บ้าน : เขารู้สึกเคยชิน เพราะการเรียนรู้อะไรทุกอย่างเรียนรู้หมดแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเขารู้สึกไม่อยากเรียนมั๊ย
ครูแม่บ้าน : ส่วนใหญ่จะเกเสียมาก เขารู้สึกโดยบังคับ ตอนนี้พี่สอนการศึกษานอกโรงเรียนอยู่ เมื่อก่อนยังไม่เป็นการศึกษานอกโรงเรียน เพิ่งมาตั้งปี 37 ก็ต้องบังคับกันอยู่ เขาไม่รู้จะอะไรเลยสักอย่างเดียว บางคนบอกเรียน ป.4 ต้องมาต่อ ป.6 มี ป.6 ม.3 และ ม.6 ให้เขาสมัครเรียนเอง เขาจะไม่สมัครนะ ต้องดูจากฝ่ายทะเบียนว่าเขาจะอะไร แล้วต้องมาบังคับเรียน บางทีมาโกหกครูตอนที่สอบประวัติ ว่าจบชั้นนั้นชั้นนี้ แต่พอมาให้อ่าน อ่านไม่ออกเลย คือไม่รู้จักบังคับตัวเองว่า เวลาที่ต้องเรียนนะ เวลาที่เราจะต้องสอบ

- นะ จะต้องทำอะไร คือ ต้องบังคับหมดทุกอย่าง ทำให้หมดทุกอย่าง ก็เลยหนักใจอยู่ตรงนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : มีครูกี่คนที่สอนสายสามัญ
- ครูแม่บ้าน : มี 3 คน มีครูสอนชั้นที่ไม่รู้หนังสือเลย ต้องมาสอน ก.ไก่ ข.ไข่ สระวรรณยุกต์ กันใหม่ ต้องมาผสมคำกันใหม่ ตรงนี้มี 30 กว่าคน อย่างพื้สอนชั้น ป.6 มีประมาณ 40 กว่าคน แล้วยกนั้นก็ เป็น ม.ปลาย ส่วนที่เหลือก็ฝึกอาชีพ เด็กที่มีอยู่กับพี่เรียน 3 ชั่วโมงตอนเช้า ตอนบ่ายก็ฝึกอาชีพ แบ่งเด็กที่มาเรียนก็มาเรียน เด็กที่มาฝึกอาชีพก็ฝึกอาชีพทั้งวัน ที่นี้กิจกรรมเยอะ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วสัดส่วนของผู้ฝึกอาชีพ กับผู้ฝึกอบรม
- ครูแม่บ้าน : ตอนนี้เด็กน้อยลงเพราะ พรบ.ใหม่ ตอนนี้อย่ามาไม่กี่คนเลย
- ผู้สัมภาษณ์ : มีเจ้าหน้าที่ 1 คน ต่อเด็กที่ปรึกษากี่คน
- ครูแม่บ้าน : ตรงนี้มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรียกว่า แม่บ้านแต่ละเรือนนอน มีแม่บ้านทุกเรือนนอน พี่ก็เป็นแม่บ้านเหมือนกัน แต่ตอนนี้ไม่ได้เป็นแล้ว ตอนนี้ เป็นประธานชมรมแสงเทียน ซึ่งเจ้าหน้าที่ทุกคนจะต้องเป็น
- ผู้สัมภาษณ์ : แม่บ้าน 1 คน ต่อเด็กกี่คน
- ครูแม่บ้าน : แต่ละเรือนนอน ก็แล้วแต่เด็กมากเด็กน้อย มีแม่บ้าน 2 คน ต่อเรือนนอน 1 หลัง หลังหนึ่งมีประมาณ 50 คน ปัญหาของเด็กที่นี่ไม่เหมือนเด็กข้างนอก เพราะอยู่เดี่ยวก็ทะเลาะกัน ต้องอยู่คอยแก้ปัญหาอยู่ตลอด
- ผู้สัมภาษณ์ : โดยส่วนใหญ่เด็กจะสนิทกับแม่บ้าน นักจิตวิทยา นักสังคมฯ หรือเป็นครูแม่บ้าน เพราะคอยดูแล ซึ่งเป็นตำแหน่งที่คอยดูแลโดยเฉพาะหรือเปล่า
- ครูแม่บ้าน : ไม่ใช่ตำแหน่ง เอาครูที่ฝึกอาชีพนี่แหละไปเป็น เวียนกันไป ไม่ได้เป็นแม่บ้านโดยตรง ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อให้คำปรึกษากับเด็ก แต่ก็ไม่ได้นอนค้าง ตอนกลางคืนก็มีครูเวร 2 คน กับยาม 1 คน ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็หมุนเวียนกันไป เดือนละ 2 ครั้ง มาอนอนนี่ แต่ไม่ได้นอนกับเด็ก มีที่นอนสำหรับเจ้าหน้าที่แยกออกไป
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนกลางคืนมีเด็กมาปรึกษาปัญหาต่างๆบ้างหรือไม่
- ครูแม่บ้าน : ไม่ เพราะว่าจะปิดเรือนนอน แต่ว่าก่อนเด็กนอน จะสวดมนต์ไหว้พระ ครูแม่บ้านก็จะขึ้นตามเรือนนอน อย่างเรือนนี้มีปัญหาก็จะให้ครูแม่บ้านขึ้นมา โดยเฉพาะ
- ผู้สัมภาษณ์ : เพราะฉะนั้นคนที่ดูแลใกล้ชิดที่สุดก็คือครูแม่บ้าน ก็ถือว่าจำนวนครูแม่บ้าน

- น้อย เพราะเด็กประมาณ 50 คน
- ครูแม่บ้าน : ตอนนี้ลดลงเหลือ 40 คน แล้ว ก็คิดว่าเพียงพอ เพราะแต่ก่อนเด็กก็มีเป็นร้อย ประมาณ 150 คนต่อเรือนนอน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาเขาไม่ร่วมกิจกรรม หนีอยู่บนเรือนนอน ตรงจุดนี้มีมัยคะ
- ครูแม่บ้าน : มี แต่ส่วนใหญ่ก็ทำโทษแบบเบาๆ เช่น ทำความสะอาดบนเรือนนอน ชัดห้องน้ำ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนใหญ่จะเป็นคนเก่าๆหน้าเดิมหรือเปล่าที่ทำผิด
- ครูแม่บ้าน : ทั้งคนเก่าคนใหม่
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนที่มีการกิจกรรม เช่น วันสงกรานต์ วันมาฆบูชา มีการจัดกิจกรรมอย่างไรบ้าง
- ครูแม่บ้าน : ก็มีคะ อย่างวันปีใหม่ วันสงกรานต์ วันสำคัญๆ ก็จะมีการจัดงานส่วนรวม เชิญแขกจากข้างนอกเข้ามา มีการแต่งชุดไทย อย่างชุดไทยนี้เราก็ดัดกันเอง มีพิธีทุกอย่างเหมือนข้างนอก ทุกๆวันสำคัญจะต้องทำกิจกรรม โดยให้เจ้าหน้าที่ที่เกิดในเดือนนั้นรับผิดชอบจัดงาน แล้วมีบอร์ด มีเชิญพระมา ไม่ก็ให้เจ้าหน้าที่ให้ความรู้ของวันสำคัญนั้นๆ จากในการที่อธิบาย ก็มีการตั้งคำถาม-ตอบชิงรางวัล
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างมีพระมาเทศน์ มีการใช้สื่อวีดีโอ ประกอบมัย
- ครูแม่บ้าน : ถ้ามีพระมาเทศน์ ก็ไม่ต้องเปิดวีดีโอแล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างวันวาเลนไทน์ มีการจัดอะไรมัยคะ
- ครูแม่บ้าน : อย่าง ผอ.คนเก่านี้มี มีการจัดบนเรือนนอน มีการจัดของขวัญให้กัน แต่ ผอ.คนนี้ไม่มี นโยบายก็จะขึ้นอยู่กับแต่ละ ผอ.
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างการทำกิจกรรมมีสื่อประกอบมัย
- ครูแม่บ้าน : มี อย่างการจัดบอร์ด การแต่งชุดไทย การรำ การแสดง
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างวีดีโอ วิทย์ แผ่นพับ ได้ใช้บ้างมัย
- ครูแม่บ้าน : ไม่ได้ใช้ ส่วนใหญ่เป็นโปสเตอร์
- ผู้สัมภาษณ์ : ทำไมถึงเป็นโปสเตอร์
- ครูแม่บ้าน : ก็สื่ออย่างอื่นต้องใช้งบประมาณมาก โปสเตอร์มีอยู่แล้ว ยิ่งในชมรมมีอยู่แล้ว วีดีโอ ส่วนมากจะเปิดให้เขาดูในวันศุกร์ ใช้ในการปรับสภาพจิตใจ บางทีก็มีวิทยากรมาบรรยายในเรื่องนั้นเรื่องนี่ที่กำหนดไป วิทยากรที่มากก็จะให้ดูวีดีโอ เช่น ธรรมะ หรือ เปิดหนังที่เป็นสารคดี
- ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าเทียบโปสเตอร์ เขาชอบดูอะไรมากกว่า

- ครูแม่บ้าน : ก็ต้องวิดีโอ เขาชอบเต้นรำร้องรำทำเพลง อย่างนี้เรามองเขาจะรับได้เร็วมาก แต่ถ้าหนังสือให้อ่านอย่างนี้ยาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าสื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรมนี้มีเพียงพอมั๊ย
- ครูแม่บ้าน : อย่างวิดีโอนี้ไม่ค่อยมี อย่างวิดีโอเป็นเรื่องราวสอนธรรมะยังไม่ได้ทำ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าควรปรับปรุงสื่อในจุดใด
- ครูแม่บ้าน : ตรงนี้แหละ ถ้าทำสื่อให้น่าสนใจ ดึงดูดใจ มีสื่อใหม่ๆ เป็นวิดีโอที่ถ่ายภาพ มาสวยๆ เนื้อเรื่องน่าสนใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนใหญ่วิดีโอ แผ่นพับ มีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร
- ครูแม่บ้าน : ส่วนใหญ่เป็นเกี่ยวกับธรรมะ เพราะเด็กพวกนี้ส่วนใหญ่จะกระด้าง ต้องเอามาฝึกมารยาทใหม่ มีการประกวดมารยาท การกราบ การไหว้ แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว แต่ก่อนมีเจ้าหน้าที่จากศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดนนท์ มาสอนให้ จะมาเดือนละครั้ง แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้มาแล้ว เพราะย้ายไปแล้ว ในจุดนี้จึงยกเลิกไปเลย ตรงนี้ไม่มีใครสานต่อ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเด็กๆจะมาปรึกษาปัญหาเรื่องอะไรมากที่สุด
- ครูแม่บ้าน : ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาส่วนตัว และกลัวที่จะต้องอยู่ยาวนาน ชอบมาถามว่าเมื่อไหร่จะได้ออก กลัวว่าครบปีจะไม่ได้ออก เขาจะนับไว้เลยว่าเข้ามาเมื่อไหร่ เขากลัวมาก ถ้าทำผิดร้ายแรง เช่น หลบหนี ก็จะมีระยะเวลาที่อยู่ต่อ บางคนคิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ แต่บางคนก็มาอ้างว่าแม่ป่วย อยากออกไปข้างนอก เพราะพวกนี้ชอบเที่ยว ดิตเที่ยว แต่เด็กบางคนออกจากบ้านมาหลายปีไม่คิดถึงพ่อถึงแม่ แต่มาอยู่ที่นี่เป็นที่จำกัดจึงคิดถึงขึ้นมา บางทีก็มีปัญหาครอบครัวยากจน ชอบเดินดูรอบรั้ว จะหนีอยู่ประจำ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีหลายคนมั๊ยที่หนี
- ครูแม่บ้าน : ก็มีสองคนสามคน เมื่อวันก่อนกระโดดน้ำหนี เจ้าหน้าที่เห็นก็เอาเรือออกไปรับ ไม่จั้นก็ตาย พวกนี้บางทีก็ไม่กลัวตายถ้าจะคิดหนี เคยมีอยู่ปีหนึ่งเกิดสไตรค์ เพราะมีนโยบายไม่ให้อุปโภคบริโภคเลยรวมตัวกันจะทำร้ายครูเวร ซึ่งตอนนั้นพี่เป็นครูเวร พังรั้วซึ่งตอนนั้นเป็นรั้วสังกะสี แล้วก็หนีไปด้านหลังของที่นี่ แล้วไปติดอยู่ตรงบ่อน้ำกว้างขึ้นไม่ได้ แล้วตำรวจก็มาช่วย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีกลวิธีอย่างไรให้เขาสนิทกับเรา
- ครูแม่บ้าน : ก็เวลาเขามาปรึกษาเราก็ให้ความเป็นกันเอง แล้วเขาก็จะมาปรึกษาเราบ่อยๆ แต่ไม่ค่อยมีใครกล้ามาปรึกษาพี่เพราะพี่เสียงดัง บุคลิกน่ากลัว
- ผู้สัมภาษณ์ : ในกรณีที่พวกเขาที่มีความวิตกกังวลหนักหือแท้ใจ เราจะมึ่วิธีการแก้ปัญหา

- อย่างไร
- ครูแม่บ้าน : ก็ดูที่ปัญหา เช่น ถ้าเป็นปัญหาที่มาจากทางบ้าน ปัญหาครอบครัว ก็จะติดต่อทางบ้านให้เขา ให้ความจริงใจเปิดใจให้เขา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาเขาท้อแท้หดหู่ใจ เขามาทำกิจกรรม เขารู้สึกดีขึ้นมั๊ย
- ครูแม่บ้าน : ก็ดีขึ้นมาเลย ได้ผลมาก เพราะเด็กก็ชอบตรงนี้อยู่แล้ว
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าสื่อต่างๆช่วยได้มากมั๊ยในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ พฤติกรรม
- ครูแม่บ้าน : คิดว่าไม่ค่อยได้ แต่เขาสนใจทำกิจกรรมมาก เขาชอบ อย่างมีทหารมาฝึก รด.ให้ เขาชอบทำกิจกรรมในจุดนี้มาก เพราะสนุก แล้วจะทำตามระเบียบทุกอย่าง
- ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่าอยู่ที่การฝึกอบรมมากกว่าการใช้สื่อ อย่างสื่อพวกโรคเอดส์ ให้เขา ดู เขารู้สึกกลัวมั๊ย
- ครูแม่บ้าน : พวกเขาไม่ค่อยกลัวเท่าไร บางคนพูดว่าเอดส์ไม่กลัว กลัวอด คือ พวกนี้เขาไม่ค่อยคิดถึงความสำคัญตรงนี้ อย่างตัวเรากลัว แต่พวกเขาไม่กลัว เขากลัวอดมากกว่า
- ผู้สัมภาษณ์ : แต่ก็มีอาชีพอื่นให้เขาทำ
- ครูแม่บ้าน : อย่างพวกนี้ ถ้าอยู่ครบปีไม่มีญาติมารับ เราก็จะติดต่อนายจ้างมารับ นายจ้างกลับผิดหวัง เพราะพวกนี้ทำอะไรไม่ละเอียดและไม่ชอบทำงาน บางคนทำไม่เป็นเลย กวาดบ้าน ถูบ้าน รีดผ้า ก็ทำไม่ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างเวลาเขาเรียน เขาสนใจมั๊ย
- ครูแม่บ้าน : บางคนก็สนใจ ประมาณ 50%
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วปัญหาของการมาประกอบอาชีพนี้
- ครูแม่บ้าน : ส่วนใหญ่เป็นปัญหายากจน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่คิดว่าที่จะทำจุดนี้ไปตลอดมั๊ย
- ครูแม่บ้าน : ก็คิดว่า จะทำไปตลอด เพราะอยู่ที่นี้สบายใจ เหมือนอยู่บ้าน เจ้าหน้าที่ทุกคนก็รักกัน เหมือนครอบครัวเดียวกัน ช่วยเหลือกัน ตรงนี้มีกิจกรรม เยอะ มีแขกเข้ามาเยอะ ทำให้เราเรียนรู้ ได้ประสบการณ์

บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

เจ้าหน้าที่ : นางพัชรี แแนวพานิช
ตำแหน่ง : เจ้าหน้าที่บริหารงานประชาสัมพันธ์

ผู้สัมภาษณ์ : ทำงานด้านสังคมสงเคราะห์มานานแค่ไหนแล้ว
นักสังคมฯ : ตั้งแต่ปี 2523 จนถึงปัจจุบันก็ 17 ปี ในช่วงแรกที่ทำสังคมสงเคราะห์ในเชิงบริการและวิจัยที่โรงพยาบาลศิริราช ตอนนั้นทำวางแผนครอบครัว ทำวิจัยเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว และวิจัยเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงทำแท้ง อยู่ที่นั่น 15 ปี ก็ไปอบรมวิจัยที่สภาวิจัยแห่งชาติก็ไปเจอเพื่อนที่อยู่กรมประชาสงเคราะห์ก็ชวนมาอยู่ เขาบอกว่าเรามีความคิดสร้างสรรค์ดี น่าจะมาช่วยงานสังคมสงเคราะห์ที่กรมประชาสงเคราะห์ ก็เลยมาอยู่เพราะโอกาสก้าวหน้ามีมากกว่าเป็นสายงานตรง เพราะอยู่ศิริราช สายตรงก็คือ หมอ กับพยาบาล ซึ่งโอกาสที่เราจะคิดงานมีน้อยมาก เพื่อนบอกว่าถ้าเราต้องการทำงานที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาตัวเองทุกด้าน งานที่กรมประชาสงเคราะห์ดีมาก พี่เลยมาอยู่ที่นี้ 2 ปีมาแล้ว ตอนที่สอบเขาให้เราเลือกว่าเราจะอยู่ที่ไหน ส่วนกลาง พี่ก็คิดว่างานประชาสงเคราะห์เป็นงานที่ยาก ก็เลยเลือกบ้านเกร็ดตระการ ถ้าอยู่ส่วนกลางก็ทำงานอยู่ในห้องแอร์ แต่คิดว่าอันนั้นทำให้เรารู้ไม่ลึกเหมือนออกพื้นที่ เพราะจะทำให้เรามองเห็นปัญหาลึกมาก และก็เป็นประโยชน์ต่องานข้างหน้า พอลงจริงก็รู้ว่าเป็นอย่างที่เราคิด ได้รู้อะไรมากมาย ทั้งในแง่บุคคลากร และผู้รับฯ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าคุณสมบัติของนักสังคมสงเคราะห์ต้องเป็นอย่างไร
นักสังคมฯ : ถ้าเป็นในพื้นที่ ตรงนี้คิดว่า การเสียสละเป็นเรื่องที่สำคัญมาก และต้องเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกในการทำงาน เพราะงานที่ทำแบบ Routine ไม่ได้ นอกจากมันไม่อยู่กับที่มันยังจะถอยหลังด้วย เพราะว่าผู้รับฯ ของเราเป็นงานยากไม่เหมือนอยู่ที่ศิริราช ตรงนั้นจะง่าย ตรงนี้ยากมาก เพราะแก้ปัญหาที่ตัวเองไม่หมด ต้องไปแก้ที่ครอบครัวและค่านิยมต่างๆของชุมชนที่จะยอมรับเขา เราต้องให้สมองคิดงานอยู่ตลอด ดังนั้น คนที่อยู่ที่นี่ต้องทุ่มเทเสียสละและมีจิตสำนึก และที่สำคัญต้องเป็นแบบที่ดีสำหรับผู้รับฯ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนที่อยู่ที่ศิริราช เป็นกลุ่มคนประเภทไหน
นักสังคมฯ : เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ที่ไม่ปรารถนาจะมาขอคุมกำเนิดขอทำแท้ง เป็นกลุ่ม

- วัยรุ่นผู้หญิงที่มีปัญหา มาอยู่บ้านเกร็ดตระการก็เป็นกลุ่มผู้หญิงใกล้เคียงที่เราทำอยู่เดิม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีความแตกต่างกันอย่างไรระหว่างสองกลุ่ม
 นักสังคมฯ : งานตรงนั้นมันจบเลยวันต่อวันไม่ต้องรับผิดชอบสูง แต่งานตรงนั้นมันไม่จบแล้วที่สำคัญมันลงลึกในการแก้ปัญหาแต่ละราย ไม่ใช่ทำเฉพาะตัวเขาแล้วจบ คือ ยากตรงที่เขาเข้ามาเขาไม่ได้สมัครใจเป็นส่วนใหญ่ กว่าจะให้เขาเปิดใจจากถ้อยแกวที่คว่าไม่รับอะไรเลย ต้องทำให้เขาเปิดใจ จะถึงประเด็นปัญหาตรงตัวเขาหรือครอบครัว และส่วนมากเป็นเรื่องครอบครัว ตัวเขาเป็นเพียงผลพวงจากครอบครัวที่แตกแยกที่ไม่เข้าใจลูกหรือเลี้ยงลูกอย่างผิดๆ เราต้องคลำตรงนั้นให้เจอ แล้วดึงพ่อแม่เขามาร่วมด้วย บางอย่างที่เขาไม่เคยบอกก็พยายามให้เด็กมั่นใจที่จะพูด
- ผู้สัมภาษณ์ : ปัญหาส่วนใหญ่ที่เขาเข้ามาเป็นเพราะความยากจนหรือชอบเที่ยว
 นักสังคมฯ : มันก็มีทั้งสองส่วน มีทั้งเด็กขาดโอกาสก็มีส่วนหนึ่ง อีกส่วนเป็นเด็กชอบเที่ยว สิ่งแวดล้อมในสังคมปัจจุบันที่มันยั่วยวนให้เด็กสนุกเพราะเขาอยู่ในบ้านมันสู้ข้างนอกไม่ได้ เด็กที่มีปัญหาพอไปอยู่ข้างนอกไปอยู่ในเทศซึ่งมันสนุกได้หัวเราะ ในบ้านบางครั้งมันไม่มีเลยเป็นธรรมดาที่เด็กติดใจ เมื่อเด็กติดใจก็ดึงกลับยาก ในช่วงนั้นเขาเป็นเด็กมากไม่รู้ผิดรู้ถูก และไม่มีใครชี้แนะให้เขาเห็น เป็นเรื่องที่ว่าเราต้องคลำปัญหาให้เจอว่ามันคืออะไร ต้องแก้จริงๆ ต้องทำในทุกเรื่องซึ่งมันหนักมาก
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาเราลงไปถึงพ่อแม่ เขาให้ความร่วมมือหรือคะ
 นักสังคมฯ : บางครอบครัวก็พร้อมที่จะรับ บางครอบครัวพอไปทางแม่ไปทาง จะให้มาเจอกันก็แสนจะยากเย็น ซึ่งก็เป็นปัญหาเรื้อรังมานาน ตอนนี้อย่างสงเคราะห์ของเรากำลังจะทำโครงการประสานครอบครัวก็ต้องจัดระบบเป็นการประสานครอบครัว เอาคนที่มีความคล้ายๆกันมาอยู่ด้วยกัน เราสามารถที่จะตีประเด็นให้แตกให้เขาถ่ายทอดประสบการณ์ให้คนอื่นฟัง ที่ผ่านมาเขาได้เรียนรู้อะไรบ้าง
- ผู้สัมภาษณ์ : การตีประเด็นให้แตก หมายถึงว่าเขาสามารถที่จะปรับตัวและทัศนคติที่ตามมา
 นักสังคมฯ : ใช่ พอเราเริ่มรู้เราคลำจุดเขาเจอแล้วว่าสาเหตุว่าที่บ้านเขาแตกหรือลูกเขามีปัญหามาจากอะไร มาจากทำที่ไม่เข้าใจกัน มาจากการเลี้ยงดูแบบผิดๆ ไม่รับฟังกัน มาจากการไม่มีเวลาพ่อแม่ทำแต่งงาน คิดว่าลูกอยู่ได้แล้ว

- แต่จริงไม่ใช่ ลูกต้องการทางด้านจิตใจต้องการความรักความเข้าใจมาคลุกคลี ต้องการเวลามาจับหัวลูบหลัง ซึ่งบางครอบครัวไม่มีจริงๆ ซึ่งที่เห็นว่ามันละเอียดอ่อนมาก
- ผู้สัมภาษณ์** : แล้วเราต้องเจาะปัญหาที่พ่อแม่หรือตัวเด็ก
- นักสังคมฯ** : ต้องตัวเด็กก่อน แล้วก็พยายามที่จะถ่ายทอดให้พ่อแม่ฟัง ว่าลูกพูดอย่างนี้พ่อแม่คิดเห็นอย่างไร พร้อมกับรับฟังความคิดเห็นว่าสิ่งที่เขาเห็นมีอะไรตรงกันมั๊ย หรือมีอะไรต่าง พยายามเป็นกระจกสะท้อนให้เขาเห็นอีกมุมหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยมอง จะเน้นในเรื่องความภูมิใจในตัวเอง อย่างเด็กหลายคนเคยสอบได้ที่หนึ่ง หลายคนเคยเรียนดีมาก่อน มันน่าสนใจว่าการที่เขาเป็นอย่างนี้ มันอาจจะมึอะไรบางอย่างที่เป็นมูลเหตุเป็นเรื้อรังมา เป็นเหตุการณ์ที่เขาซึ้อค ยกตัวอย่างเช่น มีอยู่รายหนึ่งแม่ใช้ไม้กวาดตี หรือว่าเขาเป็นลูกบุญธรรม ได้ยินคนอื่นพูดว่าเขาไม่ใช่ลูก เหตุการณ์แบบนี้ที่ซึ้อครับไม่ได้เลยทำให้พลิกหน้ามือเป็นหลังมือทุกอย่างที่เขาทำไม่ได้ตั้งใจ เด็กบางคนที่เราสามารถดึงเขามาให้เขารู้จักตัวเขาเอง รู้จักข้อเท็จจริงดีขึ้นและยอมรับมัน แล้วไม่ได้มองว่า เขาเลวที่สุดทุกอย่างแก้ไขได้
- ผู้สัมภาษณ์** : อันนี้ต้องทำร่วมกับนักจิตวิทยา
- นักสังคมฯ** : ใช่ เขาดีขึ้นเลยที่เห็น เราก็ออใจ แต่ว่าเป็นเรื่องที่เขาจะลึกและต้องมีเวลา
- ผู้สัมภาษณ์** : มีตั้ง 200 กว่าคน แล้วจะสามารถเจาะลึกได้อย่างไร
- นักสังคมฯ** : ก็มันละเอียด เด็กเป็นร้อยๆคนนั่งคิดดู ทำดีให้สมบูรณ์เลยมันทำไม่ได้ ยอมรับนะว่างานเรายังบกพร่องอยู่มาก แล้วบุคคลากรที่มาช่วยงานก็เป็นระดับเจ้าหน้าที่ที่ทำแต่ปฏิบัติแต่ไม่ได้ฝึกอบรมที่ทำให้ได้แนวคิดในการทำงานที่มันช่วยให้งานมันดีขึ้นบ้าง บางทีในแง่ของลูกจ้างเขามองเห็นว่ามันไม่มีประโยชน์ แต่จริงๆแล้วมันได้ช่วยพัฒนาแนวความคิด หรือ การปฏิบัติต่างๆ ทำที่หลายๆอย่างที่จะเข้าใจเด็ก ไม่ใช่ว่าลงโทษอย่างเดียวแล้วจบ ต้องมองว่าเพราะเหตุใดเขาถึงทำผิด ก่อนทำผิดเขามีปัจจัยอะไรแวดล้อมเขายู่มองเขาอย่างเข้าใจ ตรงนี้เป็นหัวใจเพราะว่าพ่ออยู่ที่นี้เห็นว่ามันยังน้อย อยากให้มีเพิ่ม
- ผู้สัมภาษณ์** : แล้วในจุดนี้จะแก้ไขอย่างไร
- นักสังคมฯ** : ต้องมีบุคคลากรเพิ่ม พี่ขอไปหลายที่แล้วแต่ทางราชการไม่สนใจ พี่คิดว่าส่วนที่ช่วยได้มากก็คือ นักศึกษา ที่เรียนทางด้านนี้และมีใจที่อยากจะช่วยสังคม มีความเข้าใจ หรือจัดคอร์สฝึกอบรมบุคคลากรประเภทลูกจ้างที่จะ

- มาช่วยงานนักสังคมได้ เป็นการแก้ปัญหาอันหนึ่ง หรือว่าจะมาเป็นที่ปรึกษาเด็ก
- ผู้สัมภาษณ์ : จริงๆมีคณะสังคมสงเคราะห์ของธรรมศาสตร์สามารถมาช่วยในจุดนี้
- นักสังคมฯ : ที่ตั้งของที่นี่อยู่บนเกาะ เดินทางมาลำบาก น้องๆบอกว่าว่าอย่าไม่เป็น
- ผู้สัมภาษณ์ : คิดว่านักสังคมสงเคราะห์ที่คนในกลุ่มที่เราจะให้คำปรึกษา
- นักสังคมฯ : อันนี้สำคัญ พี่ว่าถ้าให้ดีต้องมีเป็นระบบอาจารย์ที่ปรึกษาแบบในมหาวิทยาลัย คนหนึ่งจัดรายชื่อเด็กต้องดูแลใกล้ชิดเหมือนลูก วันนี้เขาร้องให้ไม่สบายใจเรื่องอะไรเราต้องรู้ ต้องตามอารมณ์เขาให้ทันตลอด เคยเจออะไรในกรณีจริงๆ เจาะลึกได้แล้วตามประกบ งานเราก้าวหน้ามากเลย
- ผู้สัมภาษณ์ : ในตรงนี้ก็จะมีครูแม่บ้านต่อเรือนอนหนึ่งหลัง ตรงนี้เพียงพอมั๊ย
- นักสังคมฯ : ตรงนี้เราก็ไม่ได้ไปว่าอะไรเขาหรอกนะ แต่พี่ว่าแนวคิดในการทำงาน ทำที่ในการแสดงออก อะไรหลายๆอย่างมันต้องปรับปรุง พี่มองว่าน่าจะทำให้สถานสงเคราะห์เป็นบ้าน คือ เขาเคยเจอความรุนแรงมาจากครอบครัวเขาแล้ว เราอย่าไปสร้างแบบนี้ให้เขาอีก เราต้องสร้างความประทับใจ เขาเจอแต่ด้านลบมาตลอด พอมาเจอคนที่เข้าใจเขาฟังเขา เขาจะเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือมาได้ พี่เชื่อว่าเด็กเปลี่ยนไปได้
- ผู้สัมภาษณ์ : ในการที่จะให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติ พฤติกรรมมีวิธีการอย่างไร
- นักสังคมฯ : เราต้องทำให้เขาภูมิใจใช้ลักษณะกระบวนการกลุ่ม คล้ายๆกับกลุ่มแนะแนวให้เขามาร่วมกัน หรือมีปัญหาใกล้เคียงกัน มาแชร์กันว่าที่ผ่านมาเขาทำอย่างไร คล้ายๆทำ Focus group ให้แต่ละคนพูดความรู้สึกต่อสิ่งที่ตนเองทำมา ที่ทำอย่างนั้น อะไรเป็นที่มาของพฤติกรรมนั้น และช่วงนั้นเขารู้สึกอย่างไร และมาถึงตอนนี้เขารู้สึกอย่างไร แชร์กันโดยที่มีหัวหน้ากลุ่มคอยช่วยไกด์ ว่าจากทั้งหมดนี้กลุ่มได้เรียนรู้อะไรบ้าง อันนี้เป็นการทำให้เกิดความภูมิใจในตัวเอง จนกระทั่งการให้ช่วยทำงานส่วนรวม อย่างเช่น สื่อตามสาย ให้เขาทำอะไรในลักษณะที่เขาภูมิใจ หรือ แชร์ideaกัน ในที่ดีๆเราก็ชมเขา หรือกระซิบบอกเขาทีหลังว่าเขาได้ช่วยเพื่อนแล้ว พวกนี้จะมีภาคภูมิใจจริงๆเขาต้องการ ส่วนรายบุคคลต้องเน้นสัมพันธ์ภาพระดับที่ไว้ใจกันมากๆ ต้องเกิดความรู้สึกที่ว่าเขาไว้ใจเรา เราต้องยอมรับเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข อย่าไปตีตราเขา อย่าไปตั้งกำแพงว่าเขาเคยติดยามาก่อน เขาเคยหนีเรียนมาก่อน เขาเป็นเด็กเก เป็นเด็กเที่ยว อะไรอย่างนี้ ตรงนี้ต้องเก็บเอาไว้ ถือว่าเขาเป็นอนาคตของประเทศชาติต้อง

มองในแง่บวกเอาไว้ จากจุดนี้เราจะยอมรับเขาได้โดยไม่มีเงื่อนไข อย่าเอาตัวเราเป็นตัววัดแล้วค่อยๆให้เขาระบายออกมา แล้วเราใช้หลักที่เราเรียนมาค่อยๆสะท้อนให้เขาเห็น ว่าในขณะที่เขาเห็นคุณค่าในตัวเขาต่อนี้ แต่เรามองเห็นอะไรในตัวเขาแล้วให้เขายอมรับ ตรงจุดนี้มันจะต้องเป็นกระบวนการที่วากลืนกันไปตลอด คือ ตัวเรากับตัวเขาต้องจับมือไปด้วยกัน ตรงนี้อยู่ที่ค่านิยมจรรยาบรรณในการทำงานเยอะ หลักเทคนิค ทักษะต่างๆอาจจะเป็นทางด้านจิตวิทยาสังคม มีการให้เขาพูดก่อนแล้วเราอาจจะถามหรือทวนซ้ำ ให้เขาพูดออกมาเอง บางที่เขาพูดไปเขายังไม่รู้ว่าตรงนี้เขาเข้าใจถูกหรือยัง เราก็ต้องแยกแยะให้เขาเห็น ซึ่งมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนแล้วก็ใช้เวลาอย่างมาก จากที่ทำมาพื้ภูมิใจที่สำเร็จ แต่เป็นเพียงส่วนน้อยเราจะลึกได้ เพราะเวลาเรามีจำกัด แต่ก็ได้ดี แล้วการเจาะลึกจริงๆก็ได้เดือนละประมาณ 5 คน แล้วเราทำ 5 คน นี้ยังไม่จบนะ เราต้องตามทุกวันว่าเขาไปเจอกลุ่มเพื่อน ไปได้ข้อมูลจากทางบ้านมา เขาจะต้องปรับตัวเพราะมีปัญหาอยู่ตลอด เราต้องทันกับปัญหาเขาช่วยให้คำแนะนำ เขาว่าเขาเจอปัญหาอย่างนี้แล้วเขาคิด สิ่งที่เขาคิดนี่เป็นการมองด้านเดียวมัย หรือ คิดในด้านลบตลอด เราก็จะชี้ให้เห็นในด้านที่เขาไม่เคยมอง

ผู้สัมภาษณ์
นักสังคมฯ

แล้วเวลาเลือก 5 คน มีเกณฑ์อย่างไรในการคัดเลือก

มันจะเป็นเรื่องที่ว่าบังเอิญเรามีสัมพันธ์ภาพกับเขา เขาเข้ามาหาเราเข้ามาคุยกับเรา แต่ในขณะที่เดียวกันพื้ก็ให้โอกาสเด็กคนอื่น แต่เวลาเรามีน้อยมากเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยสบายใจนัก เพราะมันเป็นภาวะความรับผิดชอบของเรา ซึ่งอันนี้คงต้องใช้วิธีการกลุ่มซึ่งอีกที่ต้องทำให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ตอนนี้เรายังทำงานกลุ่มน้อย กำลังบอกนักจิตฯ ว่าจะต้องทำเป็นจริงๆจังๆขึ้นมา เมื่อเราได้ปัญหาที่ว่ามอง case ตัวเองชัด เข้าใจตัวเอง รู้จักตัวเอง เราก็จะนำเขาเป็น key ในกลุ่ม แล้วก็ชี้ให้เห็นว่าจากเขาไม่เต็มใจมาอยู่ที่นี้แล้วกระทั่งสมัครใจที่จะเรียน เข้าใจยอมรับทางบ้านได้มากขึ้น ปกติเด็กบางคนเรียกร้องความสนใจจากทางบ้านตลอด แล้วพอเขาเริ่มเข้าใจแล้วเขาปรับตัวเขาเอง แล้วลดความเรียกร้อง คือ แทนที่จะเรียกร้องจากทางบ้านก็จะเรียกร้องจากตัวเอง เมื่อเขาปรับตัวจนถึงขั้นที่ทุกคนยอมรับในตัวเขา เขาไม่ต้องเรียกร้องหรือทุกคนจะให้เขาเอง งานนี้หนักมากๆ ต้องมีเวลา มันเหมือนแก้วที่ร้าวมากๆเลย ต้องมาประสาน ซึ่งในแต่ละช่วงหลายรายแล้วต้องผิดหวัง เราทำไม่สำเร็จ เนื่องจากว่าทางบ้านไม่ให้

- ความร่วมมือ หรือว่า ตัวเด็กเองยังไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง หรือไปติดกับเรื่องฟุ้งเฟ้อกลุ่มเพื่อน อะไรอย่างนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วในด้านกระบวนการกลุ่มใช้สื่ออะไรที่มาเสริมนอกจากสื่อบุคคล
- นักสังคมฯ : สื่ออื่นคิดว่าน่าจะมีได้มาก เช่น วีดีทัศน์ แต่ที่นี่ยังน้อยอยู่
- ผู้สัมภาษณ์ : น่าจะมาเป็นละครสั้นๆ ให้เขาสนใจ
- นักสังคมฯ : ใช่ๆ
- ผู้สัมภาษณ์ : คือเทพธรรมะค่อนข้างจะน่าเบื่อ เขาไม่ค่อยสนใจ ต้องทำให้ภาพสวย มีการเขียนบทที่ดีมีความสนุกสนานแต่แฝงไว้ด้วยสาระเน้นไม่ให้ฟุ้งเฟ้อ ซึ่งควรจะทำบริษัทเอกชน เพราะหน่วยงานของรัฐ อย่างบ้านเกร็ดตระการก็มีข้อจำกัดทางด้านบุคลากรและเครื่องมือ
- นักสังคมฯ : ใช่ ก็น่าสนใจ เพราะสื่ออะไรที่เด็กตรงนี้ต้องอย่าลืมหลักอย่างหนึ่งที่ว่าต้องสนุก
- ผู้สัมภาษณ์ : หากเขาชอบความบันเทิง เขาจะเชื่อดาราหรือนักแสดงที่เขาชื่นชอบมากกว่าคนอื่น ๆ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะปรับเปลี่ยนทัศนคติความเชื่อได้มาก
- นักสังคมฯ : เห็นด้วยดีมากเลย แล้วมี Idea อะไรที่จะเสนอยินดีเลยนะคะ พี่ไม่ได้เรียนทางด้านประชาสัมพันธ์เลยมองอะไรได้ไม่รอบด้าน แล้วที่สำคัญตอนนี้ตัวเราเองต้องยอมรับว่าล้าหลัง ก็พยายามจะเตือนตัวเองอยู่ตรงที่ว่าล้าหลังไม่ได้ ต้องไปดูว่าโลกข้างนอกมันไปถึงไหนแล้ว เพราะเวลามีพระมาเทศน์ เขาก็ฟังแบบผ่านๆ แต่มีอยู่รุ่นหนึ่งที่เด็กฟังแล้วไม่เบื่อ คือ ค่ายพุทธบุตรของวัดประยูร อันนั้นจะออกมาในแนวตลก และมีเพลงประกอบ แล้วอันนั้นได้ผล ก็นานๆ จะเชิญท่านมาที่ อันนี้ดีมากและเหมาะกับเด็กกลุ่มนี้
- ผู้สัมภาษณ์ : วันก่อนสัมภาษณ์ครูฝึกอาชีพ 9 โมง ถึง 4 โมง เป็นเวลาฝึกอาชีพ แล้วจะใช้เวลาไหนจะทำกระบวนการกลุ่ม
- นักสังคมฯ : ถ้าเรามีแผน เราก็สามารถที่จะขอเขาไปได้ว่า บางวันอาจจะดในชั่วโมงนี้สักชั่วโมงหนึ่ง ก็คิดว่าตรงนี้ไม่มีปัญหา ก็ส่วนใหญ่ตอนนี้เราจะทำเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วเด็กกลุ่มย่อยจะเริ่มทำ เด็กที่แรกรับ พบ.ชุดใหม่ที่เพิ่งเข้ามาได้แค่ 6 คน ก็เป็นกลุ่มที่น่าทำ แล้วจะมีกิจกรรมอย่างไรที่น้องว่า ตรงนี้ก็เหมาะที่สุด เพราะกลุ่มนี้ต้องอยู่ 2 ปีครึ่ง
- ผู้สัมภาษณ์ : ค่ะ ตรงนี้ต้องเขียนสคริปต์ให้สนุกๆ มีหักมุมเหมือนละครทีวีที่เราดู แต่เน้นในด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติความเชื่อ คิดว่าน่าจะได้ผลกว่าวีดีโอทั่วไป
- นักสังคมฯ : ตรงนี้แหละที่ตรงกับธรรมชาติของเด็กที่นี้ซึ่งเป็นแนวทางที่จะทำต่อไปในอนาคต

บทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ บ้านเกร็ดตระการ

เจ้าหน้าที่ นายณัดกิจ ยามวลี

ตำแหน่ง นักจิตวิทยา 4

- ผู้สัมภาษณ์ : มาทำงานที่นี้นานหรือยังแล้วทำไมถึงมาทำที่นี่
- นักจิตวิทยา : ก่อนอยู่ที่บ้านเกร็ดตระการ เป็นอาจารย์ของสาธิตมสว.ประสานมิตร แล้วก็มาอยู่บ้านเกร็ดตระการ เพราะว่างานตรงนี้เป็นงานบูรณาการ เพราะว่าปัญหาของการเป็นโสเภณี ถ้ามองแล้วมันไม่ได้เกิดจากตัวเด็กอย่างเดียว มันเกิดอยู่ใน 3 ส่วนด้วยกัน ส่วนที่ 1 ในเรื่องของตัวเด็ก 2 ครอบครัว 3 สิ่งแวดล้อมที่อยู่ล้อมรอบเขา ที่นี้ปัญหาของโสเภณีตามสถิติที่เห็นกันอยู่เป็นเรื่องของสถิติครอบครัวแตกแยก การเที่ยวเตร่ ซึ่งมันเป็นเรื่องร้ายของเขาดูด้วย เพราะฉะนั้นงานมันเป็นหลายอย่างเหลือเกิน การที่มาอยู่ที่นี้มองแล้วว่าเป็นงานบูรณาการที่จะต้องแก้ไขไปพร้อมๆกัน การกระจายรายได้ที่เป็นหัวใจจริงๆ ประการที่สองคือเรื่องของการศึกษา ประการที่สามก็คือเรื่องของค่านิยม จริยธรรมที่เข้าไปมีส่วน มันเป็นงานที่จะต้องทำเป็นครบวงจร แล้วที่จากที่ศึกษา ตอนนั้นก็ได้อ่านทางด้านนิติศาสตร์ แล้วคิดว่าหลายปัจจัยตรงนี้น่าเข้าไปช่วยก็เลยตัดสินใจที่จะร่วมงานแก้ปัญหาโสเภณี แล้วตรงนี้เป็นงานไปพบกับปัญหาจริงๆ คิดว่างานตรงนี้เป็นเหมือนงานวิจัยระดับชาติชิ้นหนึ่ง งานระดับนานาชาติก็ว่าได้ เราสามารถพบปะประเด็น เราสามารถนำสิ่งที่เราเรียนอยู่เข้ามาผสมผสาน ซึ่งตอนนั้นมองว่าทางด้านครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่ต้องเข้าไปแก้ไข เพราะฉะนั้นงานตรงนี้อ้อเราทำแล้วตรงกับเป้าที่เราตั้งไว้ เราก็จะสามารถนำไปถ่ายทอดต่อสาธารณชนในโอกาสข้างหน้าได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วทำงานตรงนี้นานานหรือยัง
- นักจิตวิทยา : 4 ปี
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเคยทำกลุ่มบำบัดกลุ่มอื่นนอกจากโสเภณีหรือไม่ และมีความแตกต่างกันอย่างไร
- นักจิตวิทยา : เคยทำ เคยฝึกสอนตอนที่อยู่โรงเรียน กลุ่มตรงนั้นจะเป็นคนที่สภาพจิตใจปกติไม่เครียดอะไรมาก และมีการศึกษาทำให้ตรงนั้นพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว แต่ของโสเภณีมีชีวิตที่แตกร้างมากมีปัญหาครอบครัว และจะต้องมา

ผจญกับชีวิตเรียกว่า ทรชน เยอะ สภาพจิตใจประกอบด้วยทักษะทางด้าน
 เซาร์ปัญญา ถ้าดูจากสถิติจะต่ำกว่า 89 ลงมาเยอะ เพราะฉะนั้นความ
 แตกต่างจะอยู่ที่การพัฒนาได้ช้า พัฒนาการแก้ไขปัญหาไปได้ช้า เห็น
 ได้ชัดว่าช้ากว่ากลุ่มทั่วไป เราจะต้องดูแลทางความรู้สึกทางด้านจิตใจ
 แล้วเราจะต้องวิเคราะห์ปัญหาต่างๆอย่างเจาะลึก การทำกลุ่มอาจจะไม่พอ
 ต้องติดตามเป็นรายบุคคล หรือจะต้องใช้การพลวัตกรกลุ่มมาใช้ จัดกิจกรรม
 มาให้เพิ่มเติมเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่เด็กธรรมดาทั่วไปก็ทำตาม
 โปรแกรมที่ตั้งเอาไว้ และที่สำคัญกลุ่มโศภณนี่เป็นกลุ่มที่ถูกจับมา จึง
 เหมือนการบังคับ เพราะฉะนั้นการให้ความร่วมมือมีน้อย ในส่วนเล็กๆของ
 จิตใจก็ไม่เต็มที่เท่าที่ควร เราจึงต้องมาตกแต่งพฤติกรรมที่เขาบกพร่อง

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเรามีกลวิธีอย่างไรดึงให้เขามาร่วมด้วย
- นักจิตวิทยา : ก็สัมพันธ์ภาพเป็นสิ่งสำคัญมาก คือ เราจะต้องให้เขารู้ว่าเรามีความจริงใจ
 เรามีความปรารถนาดี เราเห็นศักยภาพ การเป็นมนุษย์ การเป็นคนดี แต่สิ่ง
 ที่ผ่านมาเป็นความบกพร่องทางความคิดของเขา แล้วเป็นที่ไปเจอเคราะห์
 กรรมมา ฉะนั้นเราจะต้องทำให้เขาเกิดความไว้วางใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : และจะแก้ไขปัญหาดตรงเจ้าหน้าที่ได้อย่างไร
- นักจิตวิทยา : คือ วิธีการที่ให้คำปรึกษาของเขาที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น ครูแม่บ้าน เขายัง
 ขาดทักษะในการให้คำปรึกษาว่าจะพูดอย่างไรว่าจะทำอะไรที่จะทำให้
 เขาพูดความรู้สึกออกมา จากความรู้สึกของเขา และสิ่งที่เขาต้องการจะพูด
 คือ ขาดการวิเคราะห์พฤติกรรมว่าจริงๆเบื้องหลังคืออะไร เช่น บางทีเด็ก
 หงุดหงิด ไปเกรงกับเพื่อนก็มองว่าเด็กกร้าวร้าว การแสดงออกจะเห็นอย่าง
 นั้นถ้าวิเคราะห์ลึกจะพบว่ามึอะไรที่อยู่ในความรู้สึกของเขา
- ผู้สัมภาษณ์ : คิดว่ามีเจ้าหน้าที่ที่เปอร์เซ็นต์ที่เข้าไปคลุกคลี ที่เข้าใจในด้านจิตวิทยาการ
 ให้คำปรึกษาแนะนำ
- นักจิตวิทยา : คิดว่าตอนนี้ยังไม่มี แต่คราวนี้ก็ต้องมองในแง่ดีอีกเหมือนกันว่า ถึงแม้ว่า
 เขาจะไม่ได้เรียนมาทางด้านนี้ แต่เขาก็มีความปรารถนาดี แต่วิธีการที่เขา
 แสดงออกมา ถ้ามันไม่ผสมผสานไปกับเด็กมันก็จะเกิดความแตกต่าง ในส่วน
 หนึ่งไม่ใช่ว่าเด็กจะไม่เห็นด้วย เขาอาจจะเห็นด้วย แต่การที่จะแก้ไขเพื่อให้
 เด็กคลายจากปัญหาที่แท้จริงไปได้ ในการแก้ปัญหา 60-70 % มันยังไม่ได้
- ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่าเปอร์เซ็นต์ที่จะกลับไปประกอบอาชีพเดิมมีสูง
- นักจิตวิทยา : ก็มีสูง

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วจากการที่ไปประเมินผลผู้ที่ไม่กลับไปประกอบอาชีพเดิมมีสูงถึง 68% โดยวิธีการดูจากจดหมายตอบกลับของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ตรงนี้ถ้าเขาไม่ได้เขียนตามข้อเท็จจริง แล้วเราจะตรวจสอบได้อย่างไร ผอ. เขาก็บอกว่าไม่สามารถไปประเมินผลในจุดอื่นได้
- นักจิตวิทยา : ตรงจุดนี้มันก็ยาก เพราะออกไปมันก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ในระดับหนึ่งที่เราแก้ไขก็อาจจะพอใช้ได้ แต่พอกลับไปด้วยพื้นฐานทางด้านจิตใจหรือพื้นฐานทางด้านอุปนิสัยเขาอาจจะกลับไปประกอบอาชีพเดิมได้ พฤติกรรมของมนุษย์ไม่มีสูตรสำเร็จ ตอนที่เราประเมินขณะอาจจะได้ผล แต่ต่อมาอีก 2-3 ปี เขาไปเผชิญกับสภาพแวดล้อม เจอเพื่อนกลุ่มเดิม ทำให้เขากลับไปได้ วิธีการประเมินผลควรจะทำอย่างไม่เป็นทางการ ต้องไปพบบ้าง โทรไปคุยบ้าง มีการประเมินผลเกี่ยวกับการได้งาน เรียนไปแล้วเขาไปคิดสร้างงานหรือได้งานอย่างไร ตรงนี้จะเป็นตรงชนีบอกได้ว่า เขาได้งานแสดงว่าวิถีชีวิตเขาเปลี่ยนไป
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเราจะตามได้หมดหรือ
- นักจิตวิทยา : ตรงนี้คงจะเป็นความน่าจะเป็นมากกว่า
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีทัศนคติอย่างไรกับผู้เข้าฝึกอบรมเหล่านี้
- นักจิตวิทยา : ก็คิดว่าเขามีความดีอยู่ในตัวของเขาเอง เขามีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพร้อมที่จะพัฒนาตัวเขาเอง และก็จะมีมองว่าเขาเป็นมนุษย์ที่มีศักยภาพที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้
- ผู้สัมภาษณ์ : วิธีการในการปรับสภาพจิตใจ ในส่วนของจิตวิทยาใช้วิธีใดบ้างคะ
- นักจิตวิทยา : จะแบ่งเป็น 1. การให้คำปรึกษา(Group Counseling)เป็นรายบุคคล การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม 2. การทำพลวัตกลุ่ม(Group Dynamics) ส่วนจิตประสาทยังไม่ได้ทำ ในช่วงที่อยู่ยังไม่ได้ลงลึกมาก เพียงแต่ทำให้ด้านการให้ความช่วยเหลือ เป็นโปรแกรมสัก 10-15 ครั้ง ในเวลาที่เขามายู่ 1 ปี
- ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ได้จัดเป็นตารางว่าจะต้องทำทุกอาทิตย์
- นักจิตวิทยา : ไม่เป็นช่วง เป็นเพียงโปรแกรม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วครั้งหนึ่งกี่วัน
- นักจิตวิทยา : สัปดาห์หนึ่งประมาณวันหนึ่งหรือ 2 วัน ทุกอาทิตย์ติดต่อกัน จนกระทั่งครบ 10-15 ครั้งตามโปรแกรม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วโปรแกรมที่จัดขึ้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรคะ

- นักจิตวิทยา : คือที่ทำก็มีบุคลิกภาพการเป็นผู้นำ แล้วก็พฤติกรรมที่แสดงออกที่เหมาะสม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีการจัดเป็นกลุ่มพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกันก็อยู่กลุ่มเดียวกัน
- นักจิตวิทยา : ใช่ครับ Group Counseling จัดเด็กที่มีปัญหาคล้ายกันสอดคล้องกัน ทางด้านพฤติกรรม ความรู้สึก แล้วก็สิ่งที่เขาต้องการจะแก้ไข
- ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนี้อย่างไรกลุ่มคะ
- นักจิตวิทยา : ตอนนี้อยู่ 3 กลุ่ม กลุ่มของเรื่องการแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าว เรื่องของความคิดในเชิงแก้ปัญหา เรื่องเกี่ยวกับปัญหาของครอบครัวที่เขาประสบมา
- ผู้สัมภาษณ์ : ส่วนใหญ่สภาพจิตใจโดยรวมเป็นอย่างไร
- นักจิตวิทยา : ถ้าเป็นโศกนาฏส่วนใหญ่จะเป็น 1.ลักษณะไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง 2.เป็นเรื่องของความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาของบ้าน 3.เป็นเรื่องของการคิดในทางการแก้ปัญหา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วส่วนใหญ่จะเป็นอันไหนมากที่สุด
- นักจิตวิทยา : การแก้ปัญหา ระดับของการศึกษาและระดับเขาวินิจฉัยที่มีส่วนสำคัญในทักษะการแก้ปัญหาเขามีระดับเขาวินิจฉัยที่ต่ำ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วใช้เวลาทำ Group Counseling นานเท่าไร
- นักจิตวิทยา : ประมาณ 1 ชั่วโมง คิดว่าเหมาะสมก็ประมาณ 50 นาที เด็กกลุ่มเหล่านี้จะมีสมาธิที่จะเรียนหรือ ประกอบกิจกรรมต่างๆ
- ผู้สัมภาษณ์ : ลองยกตัวอย่างกิจกรรมในการทำกลุ่มบำบัด
- นักจิตวิทยา : ก็ยกตัวอย่างเช่น พอเปิดกลุ่มขึ้นมาจะมีกิจกรรม ละลายพฤติกรรม สร้างความสัมพันธ์ ให้เขารู้จักกัน สมมุติว่าเป็นโครงการพัฒนาบุคลิกภาพ เรื่องที่สองอาจเป็นเรื่องมารยาทในสังคม ฝึกการพูดฝึกการสื่อสาร ฝึกการแสดงออกต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับตัวแปรที่เรากระทำขึ้นมา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วสมาชิกในกลุ่มมีถึงเท่าไร
- นักจิตวิทยา : 10-12 คน
- ผู้สัมภาษณ์ : คำว่า Group Counseling กับคำว่า กลุ่มบำบัดคืออันเดียวกันหรือเปล่า
- นักจิตวิทยา : กลุ่มบำบัดจะต้องใช้ระยะเวลาสั้น และน่าจะเป็นคนที่ไม่ค่อยปกติ และก็ขอแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ จิต กับ ประสาท คำว่าประสาทอาจจะมีภาวะตั้งเครียด แต่คำว่าโรคจิต อาจจะใช้จากการวิเคราะห์ทางจิตวิทยา เพื่อที่จะคัดเลือกกรณีต่างๆออกมา จะต้องปรึกษากับพยาบาลจะต้องแก้ไขทางกายก่อน เช่น ความเป็นลมชัก การไม่ชอบอาบน้ำ เป็นลักษณะของจิตเพศก็

- มี คือ ไปแก้ไขตรงส่วนนั้นแล้วค่อยมาเข้ากลุ่ม เพราะฉะนั้น Group Counseling ก็คือว่า เป็นกลุ่มที่เอาคนที่มีความคล้ายๆกันมารวมกันเป็นการแก้ไขปัญหาที่รับตัว ส่วน Group Dynamics เป็นการเสริมทักษะของเขาขึ้นมา กลุ่มบำบัดเป็นการแก้ไขของกลุ่มที่ไม่ค่อยปกติ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างโสมณีนี้ ไม่ปกติ
- นักจิตวิทยา : ก็แล้วแต่บุคคล ว่ามีอาการทางประสาทหรือทางจิตที่สะสมมาแล้วเข้ามาอยู่ที่บ้านเกร็ดตระการโรคจิตนี้จะไม่รู้ว่าตัวเองเป็น เกิดภาพหลอน มีบุคลิกภาพที่เปลี่ยนไป แต่โรคประสาทยังรับรู้ได้ แต่ตั้งเครียด
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วการทำกลุ่มบำบัดของผู้ที่เป็นโรคจิตนี้มีประมาณกี่เปอร์เซ็นต์
- นักจิตวิทยา : มีสัก 1 % ปีละประมาณ 50 คน ส่วนโรคประสาทมี 30 คน
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่าง Group Counseling นี้วิธีการอย่างไร
- นักจิตวิทยา : เช่น พวกที่เขาชอบโดดเรียน เราก็จะจัดกลุ่มบุคคลเหล่านี้ด้วยกัน ใช้วิธีหา Leader โดยตรงนี้คือ นักจิตวิทยา ส่วนเด็กๆก็จะเข้ามารวมกลุ่ม แล้วเอาปัญหาของตัวเองมาพูดว่านี่เรียนเพราะอะไร ทำไมถึงจะต้องทำแบบนี้ เพื่อนๆก็จะ แชร แล้วจะแก้ไขอย่างไรก็จะช่วยกัน บางคนหนีเรียน เพราะพ่อแม่ไม่มาเยี่ยม เพื่อนๆก็จะช่วยให้กำลังใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้ว Group Dynamics มีวิธีการอย่างไร
- นักจิตวิทยา : Group Dynamics จะเป็นเรื่องของการสร้างเจตคติ ค่านิยม เพิ่มทักษะ ก็จะเป็นกิจกรรมกลุ่ม หรือ เรียกว่า พลวัตรกลุ่ม ก็จะมีลักษณะของมีจุดมุ่งหมาย มีการละลายพฤติกรรม ส่วนในด้านของจิตประสาทรุนแรง ก็จะทำในด้านโครงการ แต่ก่อนเขาไม่แยก แต่ตอนนี้ที่เข้ามาทำก็จะของแยก เพราะมันมีความแตกต่างกัน แต่ก็ยังไม่ได้ทำ เพราะงานตรงนี้เยอะมาก จะต้องทำหลายหน้าที่ ตรง Group Counseling กับ Group Dynamics ยังน้อยอยู่ แต่การให้คำปรึกษารายบุคคลมีมาก ส่วนโรคจิต เราก็จะเอาไปบำบัดที่โรงพยาบาลศรีธัญญา เราจะเน้นการให้คำปรึกษารายบุคคล
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาเราใช้สื่อในการทำ Group Counseling กับ Group Dynamics ใช้สื่อตัวเดียวกันมั๊ย
- นักจิตวิทยา : แตกต่างกันก็คือ Group Dynamics ก็จะมีการเล่นเกมส์ การทำบทบาทสมมุติ และมีการใช้วิดีโอ เช่น เอาเรื่องเสียดายมาให้ดู แล้วการทำบทบาทสมมุตินี้เพื่อให้เขาแสดงความรู้สึกภายในออกมา ให้สถานการณ์ไปแล้วเขาจะออกมาแสดง ส่วนวิดีโอก็จะให้ดูแม่แบบจากวิดีโอแล้วให้เสนอความคิดเห็น

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้ววีดีโอที่เราผลิตเอง
- นักจิตวิทยา : ไม่มี เราขอมา เป็นหนังสือที่คัดเลือกมา เหมาะสมกับกิจกรรม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วสื่อวิทยุก็ไม่มี มีสื่อแผ่นพับโปสเตอร์มัย
- นักจิตวิทยา : มีแผ่นพับ โปสเตอร์ รณรงค์เรื่องบุหรี่ยาเสพติด แต่ส่วนใหญ่เด็กชอบดูวีดีโอมากกว่า
- ผู้สัมภาษณ์ : ข้อดีข้อเสียของสื่อต่างๆ
- นักจิตวิทยา : ข้อดีของแผ่นพับก็คือ เป็นข้อมูลที่สื่อได้อย่างรวดเร็ว ค่อนข้างที่จะทำได้ง่าย ข้อบกพร่องก็คือ บางครั้งอาจจะไม่ได้รับความสนใจ เด็กๆไม่ค่อยชอบอ่าน ไม่ค่อยชอบเก็บ ส่วนวีดีโอ คือ ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลินได้เห็นภาพเห็นสถานการณ์ที่เป็นจริง และเด็กกลุ่มพวกนี้ก็จะชอบในเรื่องของดารา นักแสดง คือ ลักษณะของความบันเทิงเขาจะชอบ แต่ข้อจำกัดของวีดีโอก็คือ เราจะต้องใช้งบประมาณในการจัดซื้อ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าสื่อมีเพียงพอ
- นักจิตวิทยา : น้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของโรคเอดส์ การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย นอกนั้นยังน้อยอยู่ สำหรับวีดีโอที่ใช้ในกลุ่มบำบัดก็ใช้น้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมที่เขาไปกระทำมากกว่า ใช้สื่อบุคคลมากกว่า
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วในกรณีที่เขามีความไม่มั่นใจในตัวเอง มีความวิตกกังวล ความท้อแท้ใจ มีการใช้สื่ออะไรเฉพาะ
- นักจิตวิทยา : ใช้สื่อบุคคลเป็นรายๆไป
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการประเมินผล การทำกิจกรรมและใช้สื่ออย่างไร
- นักจิตวิทยา : ประเมินจากการสังเกต การสอบถาม และดูพฤติกรรมจากผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่เรื่องสื่อไม่ได้ประเมิน
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการสื่อสารภายในกลุ่มสมาชิกอย่างไร
- นักจิตวิทยา : ใช้หลักประชาธิปไตย ให้เด็กแสดงออก กล้าเปิดเผยตัวเอง และยอมรับฟังความคิดเห็น แนวทางการแก้ปัญหา
- ผู้สัมภาษณ์ : การคัดเลือกกลุ่ม มีการเอาสติปัญญา สาเหตุการเข้ามาเป็นโศกณีนี เอามาใช้ในการจัดกลุ่มด้วยหรือเปล่า
- นักจิตวิทยา : ตรงนี้ก็ได้นำมาใช้ในการจัดกลุ่มเพื่อให้มีความสอดคล้องกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : มีการใช้คำว่ากลุ่มเยอะมาก แล้วในความหมายของนักจิตวิทยา คือ การทำ Group Counseling หรือ Group Dynamics
- นักจิตวิทยา : ในบ้านเกร็ดตระการจะใช้คำว่า กลุ่ม แทนทั้งสองอย่าง สองอันนี้คือการ

- รวมกลุ่มของสมาชิก แต่มีวิธีการของการรวมกลุ่มที่แตกต่างกัน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหัวข้อในการทำ Group Dynamics ใครเป็นคนคิด
- นักจิตวิทยา : นักจิตวิทยาเป็นคนคิดเอง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วลองยกตัวอย่างหัวข้อของ Group Dynamics
- นักจิตวิทยา : เช่น ทักษะทางด้านสังคม บุคลิกภาพความเป็นผู้นำ มีสองตัวที่เน้นอยู่ ยังไม่ได้ลงไปตัวอื่น เพราะสองตัวนี้เป็นภาวะเร่งด่วน แล้วก็เวลาจำกัด เพราะต้องทำตัวเป็นนักสังคมสงเคราะห์ไปด้วย
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่าง Group Dynamics ทำ 10 - 15 ครั้ง แล้วแต่ละครั้งทำอะไรบ้าง
- นักจิตวิทยา : ครั้งแรกอาจจะปฐมนิเทศ สร้างความสัมพันธ์กัน สัปดาห์ที่สองเป็นการละลายพฤติกรรม ก็แล้วแต่เราจะตั้งอะไรขึ้นมา บางทีก็สัปดาห์ที่สองครึ่งใช้เวลา ครึ่งละ 1 ชั่วโมง แต่เรายังไม่มีเวลาลงที่แน่นอน ก็ต้องขอเวลาของครูฝึกอาชีพประมาณ 1 ชั่วโมง มันไม่มีปฏิทิน ไม่แน่นอน
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเวลาทำกลุ่มเขามีความกระตือรือร้น
- นักจิตวิทยา : พอสมควร 55 % ที่สนใจ นอกจากนั้นก็ต้องใช้การละลายพฤติกรรม ใช้การดึงดูดความสนใจ
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วใช้ได้ผลมั๊ย
- นักจิตวิทยา : เมื่อมีการละลายพฤติกรรมก็มีความสนใจเพิ่มเป็น 75 - 80% มีการให้เขาเสนอความคิดเห็น หรือบางที่ตั้งหัวข้อก็จะถามว่าเขาสนใจในเรื่องไหน มีการพูดคุยเพื่อให้เขาเปิดเผยตัวเอง เช่น ถามเขาว่ามีข้อดีอะไรข้อบกพร่องอะไรที่จะแก้ไข เราจะสอบถาม โดยที่เด็กไม่รู้ตัว แล้วเก็บข้อมูลตรงนั้นมาจัดกลุ่ม แล้วจากการสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่ถ้าเขาไม่สนใจก็จะทำเป็นรายบุคคลไม่ต้องเข้ากลุ่ม และในการทำจะเป็นกลุ่มปิด มีจำนวนแค่นั้น ถ้าคนไหนไม่ทำ ก็จะแก้เป็นรายบุคคล
- ผู้สัมภาษณ์ : เปอร์เซนต์ในการทำ Group Counseling กับ Group Dynamics พอๆกันมั๊ย
- นักจิตวิทยา : พอๆกัน ปีหนึ่งทำ 2 - 3 กลุ่ม
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วปัญหาอะไรของเด็กที่มากที่สุด
- นักจิตวิทยา : ก้าวร้าวเป็นอันดับหนึ่ง แล้วเป็นเรื่องความรู้สึก ความคิดของเขาในเชิงการแก้ปัญหา แล้วปัญหาด้านครอบครัว
- ผู้สัมภาษณ์ : อย่างเรื่องการมองไม่เห็นคุณค่าในตนเองมีมั๊ย
- นักจิตวิทยา : อันนี้ยังไม่ได้แยกย่อยออกมา

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าความเชื่อ ทศนคติ พฤติกรรมของมนุษย์ สอดคล้องกันมั๊ย
- นักจิตวิทยา : ตามหลักของจิตวิทยา พฤติกรรมมีสาเหตุ เพราะฉะนั้นมนุษย์เราต้องมี เหตุผลในการแสดงพฤติกรรม ดังนั้น ตัวที่กำหนดพฤติกรรมก็คงมาจาก ความเชื่อและค่านิยม เพราะมีความคิดว่า ถ้าทำอันนี้จะได้อะไรขึ้นมา
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมีสื่อในการให้เขาเปลี่ยนแปลงความเชื่ออย่างไร
- นักจิตวิทยา : ใช้สื่อบุคคลอธิบายให้เด็กๆ ฟัง ประกอบกับภาพที่จะสะท้อนให้เห็น อย่าง เช่น บรรยายเรื่องยาเสพติด จะต้องบรรยายให้เห็นภาพว่าความน่ากลัวของ มันความรุนแรงของมันอยู่ที่ตรงไหน อย่างเอดส์ก็เอาวิดีโอเรื่องโรคเอดส์มา วิดีโอเรื่องโรคเอดส์ก็ทำได้ไม่มากนัก ควรทำให้เขาเห็นเลย และสื่อที่ให้เขา ดูควรจะให้เห็นทั้งตัวแบบที่ดีและไม่ดี ให้มันสมดุลย์กัน ควรมีสื่อที่ดีให้เขา เห็นเป็นแม่แบบ ไม่ใช่มีสื่อเฉพาะยาเสพติด โรคเอดส์ แต่ไม่เห็นแม่แบบ ด้านที่ดี
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วที่เขาเชื่อ เพราะว่าเขาเชื่อถือในตัวเราหรือ ชูประเด็นที่น่าสนใจ
- นักจิตวิทยา : ทั้งสองส่วน เด็กพวกนี้จะต้องให้ความรักความเอาใจใส่ ความจริงใจ ถ้าเรา ให้ตรงนี้ไปเขาจะเกิดความศรัทธา ความศรัทธาของเขาจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการพึ่งตัวเอง ไม่ใช่พึ่งพิงเรา การที่ให้ข้อมูลต้องเอาไปวิเคราะห์ เอง แก้ไขปัญหา รู้จักสำรวจตัวเอง ต้องรู้ว่าเขาคือใคร ตรงนี้ต้องเกิดมาจากความศรัทธา ต้องเกิดจากตัวเจ้าหน้าที่เป็นอันดับหนึ่ง ประการที่สอง คือ ชูประเด็นขึ้นมาให้เกิดความโน้มน้าวเข้ามาอีกส่วนหนึ่งให้เขาเกิดความ ตัดสินใจจากข้อมูลที่แท้จริง
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วปัญหาส่วนใหญ่ของการทำกลุ่มบำบัดที่เกิด
- นักจิตวิทยา : ปัญหาส่วนใหญ่คือ การขาดความรับผิดชอบต่อตัวเองต่อกลุ่ม ต้องใช้การ ชักชวนพอสมควร
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าที่ผ่านมาประสบความสำเร็จ ทศนคติ ความเชื่อ
- นักจิตวิทยา : ยังไม่มากพอสมควรอย่างที่บอก สิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพล ในเรื่องของการชักชวน การแสดงให้เห็นว่า การทำงานอย่างนี้ยังดีอยู่ ประกอบกับสภาวะของครอบครัวที่แตกแยก ภาวะทางเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่มีแหล่งให้ประกอบการ เพราะฉะนั้น หลายส่วนด้วยกันที่ทำให้เด็กมีภาวะที่ถูกชักจูงอยู่ และปัญหาอีกอย่างคือ พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือสนใจ เราพยายามประชาสัมพันธ์ให้เขาเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ว่าลูกมองคุณอย่างไร จะแก้ไขด้วยวิธีอะไรที่

สอดคล้องกับเด็กแต่ละคน ตอนนี้มีการประชาสัมพันธ์ออกไปให้มา แต่ไม่ค่อยมา ไม่งั้นกระบวนการของเราจะถูกไปปรับเปลี่ยนทางด้านความคิด ตอนนี้มีพ่อแม่เข้ามาช่วยแค่ 20%

- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วคิดว่าพึงพอใจในการปฏิบัติงานในจุดนี้มั๊ย
- นักจิตวิทยา : พึงพอใจเพราะบ้านเกิดตระการ เป็นเพียงจุดเล็กๆ เป็นปลายเหตุของการแก้ปัญหา อย่างน้อยเราทำให้คนมีการศึกษาเพิ่มขึ้น
- ผู้สัมภาษณ์ : แล้วอย่างเขาเข้าเรียน บังคับให้เขาเรียนหรือเขาสมัครใจ
- นักจิตวิทยา : จะต้องความสนใจของเด็ก โน้มน้าวให้เขาเรียน ว่าถ้าเรียนสูงแล้วจะได้อะไรจากการศึกษา ให้พ่อแม่ชักจูงให้เขาเรียน สายสามัญนี้ให้เขาเลือก แต่สายอาชีพนี้จำเป็นให้เขาเรียนทุกคน

ประวัติผู้วิจัย

- พ.ศ. 2532 สำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พ.ศ. 2539 สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- พ.ศ. 2539 อาจารย์ภาควิชาศิลปนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์